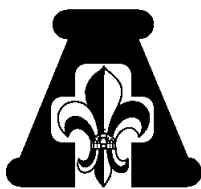

A 320. NIMRÓD CSERKÉSZCSAPAT TÖRTÉNETE 1925-1995

SZERKESZTETTÉK
KOLTAI ANDRÁS és POGÁNY ANIKÓ

ÍRTÁK
NOSZTER ISTVÁN * REISCHIG OTTÓ
LUGOSI JENŐ * PÁRKÁNYI BALÁZS
FÜSZFÁS BALÁZS * FARKAS TAMÁS
POGÁNY ANIKÓ * KOLTAI ANDRÁS

KIADJA A CSAPAT PARANCSNOKSÁGA
*
BUDAPEST-VÍZIVÁROS 1995

Tartalomjegyzék

Előszó.....	3
A cserkészlet kezdetei a Vízivárosban 1909-1914 (<i>Koltai András</i>)	4
A régi Nimród 1925-1948 (<i>Noszter István–Reischig Ottó–Lugosi Jenő</i>)	7
1. A legényegylet csapata (1925-30)	7
2. Vándorutak (1930-35)	10
3. A Szent Anna plébánián (1935-42)	12
4. A világháború és utána (1942-48)	14
A Toldy Ferenc raj története 1989-1990 (<i>Párkányi Balázs</i>)	17
Az új Nimród 1989-1995 (<i>Koltai András–Noszter István–Füszfás Balázs–Pogány Anikó– Farkas Tamás</i>)	20
1. Az újjáalakulás és az első táborok (1989-1990)	20
2. A második év, Királyrét és Verőce (1990-1991)	23
3. A harmadik év és Dömörkapu (1991-1992)	26
4. A negyedik év és Döbrönte (1992-1993)	27
5. Az ötödik év és Pélföldszentkereszt (1993-1994)	29
6. Hogyan tovább? (1994-1995)	32
Függelék	33
A Nimród cserkészcsapat táborozásai	33
A csapat első története 1925-1930	33

Előszó

Kedves cserkésztestvéreim!

Meleg szeretettel köszöntelek benneteket most, amikor csapatunk megalakulásának a 70. évfordulóját ünnepeljük. Kérlek titeket, a Nimród csapat ifjú tagjait, hogy az öreg Nimródok nyomdokait járjátok a legjobb tudásotok szerint.

Ti, ifjú Nimród cserkészek

szeressétek a cserkészéletet, tegyetek fogadalmat a tíz cserkésztvényre, mert csak azokat megtartva lesztek igazi cserkészek. Járjatok be minden földet, melyet Isten megteremtett a számotokra.

Ti, ifjú Nimród cserkészek

szeressétek e szép magyar hazát, hogy a magyar cserkészlet éljen és viruljon a Jóisten segítségével mindannyiunk számára. Ha fellapozzátok ezt a kis Nimród cserkészttörténelmet, olvashatjátok benne, hogy

mi, öreg Nimródok

mennyi viszontagságon mentünk keresztül. Eközben azonban sosem felejtettük el, hogy mire tettünk fogadalmat. Mindig előttünk volt a tíz cserkésztvény és igyekeztünk a legnehezebb körülmények között is legjobb tudásunk szerint cserkészek maradni.

Mi, öreg Nimródok,

amikor 1989-ben újjáalakultunk, néhányan ismét ígéretet tettünk, hogy az ifjú Nimródokat a legnagyobb szeretettel fogjuk segíteni cserkészmunkájukban. Ha visszatekintünk az elmúlt nyári táborokra, büszkék lehetünk, mert jó munkát végeztünk. Csapatunk sokat fejlődött a Jóisten segítségével.

Mi, öreg Nimródok,

akik már csak néhányan vagyunk, kívánunk nektek igen jó erőt, egészséget további munkátokhoz. Kívánunk jó tanulást, szeressétek a Jóistent és Egyházunkat, szeressétek és tiszteljétek kedves szüleiteket, tanáraitokat és vezetőiteket, hogy e hazának jó cserkészei és hű polgárai legyetek. Sohase feledjétek el a tíz tvényt, és azt, hogy mire is tettetek fogadalmat, mert csak így lesztek emberebb emberek és magyarabb magyarok.

Kedves cserkésztestvéreim,

ezen jókívánságokkal búcsúznak az öreg Nimródok és sok szeretettel jó munkát kíván nektek öreg parancsnokotok

Pista bá

Bevezetés helyett ...

„1st Hungarian Boy Scout Group”

A cserkészlet kezdetei a Vízivárosban (1909-1914)

1909 nyarának végén Kanitz István, a Katolikus Egyetemi Gimnázium (KEG) hatodikos diákja egy kis, igénytelennek látszó könyvet kapott ajándékba egy angol barátjától, amelynek első lapjára ajánló sorokat írt: „Pass it on, if it is good!” (Add tovább, ha jó!) A könyv címe: „Scouting for Boys” és szerzője Lord Baden-Powell volt. Ezt a könyvet Kanitz István – ahogy akkoriban mondták – elnyelte és egymás után háromszor is elolvasta.

– „1909. szeptember 22-én érlelődött meg bennem az elhatározás, hogy fiú-életemet új, gyönyörű alapokra fektetem. A „scouting” – akkor még nem volt magyar neve! – volt az, amely határozott formába öntötte előttem mindazt, ami előttem szépnek, követendőnek mutatkozott. Ettől kezdve éltem, haltam az új eszméért, a cserkészletért.” – írta később.

Legelőször egy angolul tudó, meghitt jóbarátját „egy valóban ideálisan gondolkozó fiút” avatott be titkos terveibe. Kettesben, kerékpáron lopakodtak ki a Háros-szigetre fáciánt lesni, tüzet rakni, nyomokat olvasni, húsokat sütni-főzni. Mindezt teljesen titokban, mert senkit sem mertek beavatni szándékukba. „Évekig éltem azokból a benyomásokból, amiket a természet szépségeinek megfigyelésekor szereztünk...” A Dobogókő akkor még úgyszólván érintetlen terület volt. Oda is kimentek és őzeket figyeltek meg, vaddisznónyomokat hajszoltak. Azt is tervezték, hogy sajátkezűleg kenut építenek, de az elmaradt. Helyette sílécet szereztek maguknak.

Idővel megpróbáltak másokat is megnyerni. A KEG-be járó osztálytársaikat magukkal vitték kirándulni, de látták, hogy azoknak csak maga a kirándulás nyújtott élvezetet, a Bi-Pi szerint való lovagi köteleességek, a cserkésztvények megtartása nem volt ínyükre. Márpedig az „alapítók” ezekről az erkölcsi alapokról semmi áron nem akartak letérni. „Mennyire számontartottuk a napi jótettet!”

Bevételre úgy tettek szert, hogy egy üres telken ócska üvegeket ástak ki és azokat értékesítették. A kapott pénzből pedig másoknak vettek ajándékokat. Egyenruhájuk még nem volt, csupán egy-egy foszlánya a későbbi fölszerelésnek. Legfőképpen az ing, amelyet azonban csak titokban viseltek. Igazán azonban belső érzésük avatta őket cserkészszé.

Miután osztálytársaikkal kudarcot vallottak, a kisebbekkel kísérleteztek. Elsőnek Kanitz István tanítgatta öccsét, Palit, majd amikor Szöllősy Pista is bekapcsolódott a szervezés munkájába, megérték az első sikereket.

1911 nyarán Kanitz István Angliában járt és elhatározta, hogy most – két évi előkészület után – csapatot fognak alakítani. Az első feladat a törvény és a próbapontok magyarra fordítása volt, hogy a végleges és ünnepélyes megalakítás 1911. december 27-én végre megvalósuljon, 14 taggal. Az alapítók között voltak a Kanitz testvéreken kívül Bing Ede János kiképző (később parancsnok),¹ Szöllősy István, Janovics András, gr. Apponyi György, Erdős László őrvezetők és Velőssy Béla (a csapat későbbi parancsnoka). A csapat elnyerte az iskola, a KEG támogatását is,

¹ A Kanitz testvérek, valamint Bing E. János zsidó származásúak voltak. Emiatt Gergely Ferenc őket a „cionista ideológiájú, zsidó cserkészlet” irányzatához sorolja. (Gergely Ferenc: *A magyar cserkészlet története 1910-1948*. Bp., 1989. 25. o.) Azonban ők zsidó származásuk ellenére katolikusok voltak és katolikus cserkészletet csináltak. Ezt bizonyítja a KEG egész későbbi története, továbbá az, hogy Kanitz István 1944. szeptember 21-én – egy igazolvány formájában – Velőssy Béla közbenjárására támogatást kapott az MCSSZ-től a deportálástól való mentesítéséhez. (uo. 432. o.)

ezáltal munkájuk külső biztosítékot kapott. Ez a kapcsolat a csapat egyik tagja, gr. Apponyi György útján jött létre dr. Alleram Gyula (†1926) gimnáziumi tanár személyében, aki néhány esztendőn át a csapat tanárfelügyelője volt.

Az első újoncokzás még a karácsonyi szünetben történt 1912-ben úgy, hogy Kanitz Pali sorra látogatott egy csomó ismeretlen családot és úgy kérte a szülőket, hogy engedjék meg a gyerekeknek a csapatba való belépést, „elsőrendű cserkészetet” ajánlva fel kipróbálásra... Sikerült is 19 újoncot toboroznia.

1912 tavaszán Kanitzék lakásán, télen pedig a Várbeli Apponyi-palotában rendeztek a KEG-cserkészek házihangversenyt, hogy a csapatot némi szülői jóindulathoz és pénzhez juttassák. Ez utóbbin vásárolták azután az első felszerelést, amelyet még Angliából kellett hozatni. 25-30 koronáért teljes felszerelést szállítottak, amelyben főzőedény, síp, bicska is volt. Minden őrnek más-más színű nyakkendője volt, a sötétkéék cserkész nadrág pedig olyan rövid és széles volt, amelyet akkor Magyarországon senki nem viselt. Ezért aztán nem volt mindig gyönyörűség az utcán cserkészruhában járni. A „csirkászok”, „modern hülyék” titulusok (némi kódobálással tetézve) még az enyhébbek közé tartoztak. A kisgyerekek pedig pánikszerűen menekültek a hosszú cserkészbotok láttán, rémülten kiabálva „Lablók, lablók!”. Az első cserkészösszejövetel azonban a későbbi visszaemlékezések szerint meghittek és közvetlenek voltak.

Kanitz István eközben levelezésbe került Bi-Pi-vel is, aki 1912. június 12-én Melbourne-ből levelet írt neki mint a „1st Hungarian Boy Scout Group” (Első Magyar Cserkészcsapat) „scout master”-ének (parancsnokának). Valójában nem ők voltak az elsők: Megyericsy Béla és Szilassy Aladár már 1911 elején létrehozták a Budapesti Református Ifjúsági Egyesületben a „cserkésző fiúk” csapatát (később 1. sz. BKIE), továbbá 1912-ben már működött a budapesti Piarista Gimnázium Sík Sándor vezette csapata is (később 2. sz. BKG), ezekről azonban Bi-Pi – úgy látszik – nem tudott!

„Tisztelt Uram! Nagyon hálás vagyok kedves képeslapjáért melyet itt kaptam meg Ausztráliában. Arra kérem, adja át szívélyes üdvözetemet és jókívánságaimat az első magyar cserkészeknek. Remélve, hogy egy napon szerencsém lesz önöket meglátogatni, maradok őszinte híve. Robert Baden-Powell.” – szöveg a levél magyar fordításban.

Még ebben az évben azonban Bing Ede János vette át a csapat vezetését, amelynek létszáma a karácsony táján rendezett újoncokzáson ismét 10 új taggal növekedett. Ez idő táján kerültek kapcsolatba más cserkészcsapatokkal is. A tárgyalások, főleg a református és katolikus csapatok között oda vezettek, hogy 1912. december 28-án megalakulhatott a Magyar Cserkészszövetség, amelynek csapatai között a KEG az 5. számot kapta. 1913 márciusában résztvettek a Múzeumkertben tartott első közös cserkésznapon.

Az összejövetel akkor már az iskola osztálytermeiben folytak. Június végén egy svéd cserkészcsapatot láttak vendégül és kalauzoltak Budapesten.

Ősszel új őrsi beosztást kellett készíteni, mert a csapatból sokan kiléptek, olyanok, akiket a különös – „kovbojos” – egyenruha és az újdonság ingere vonzott a cserkészek közé, de akiket a komoly munka már nem tudott köztük tartani. Mások azonban komolyan vették a dolgot: a csapat egy része letette a II., sőt az I. osztályú próbát is.

Ebben az évben is vezetőváltás történt: dr. Papp Gyula lett egy időre a csapat új parancsnoka, aki alatt a szervezeti beosztás és az ügyvezetés formát öltött, állandósult. 1914 elejétől azonban Erős Gusztáv BIK-parancsnok vezette a 5. sz. KEG csapatot is.

A csapat első nyilvános ünnepségét 1914. május elején rendezték. Három hónappal később, július 30-án azonban már más céllal hívják össze a csapatot: a kérdés az, hogy hol és hogyan álljanak munkába a váratlanul kitört világháború mozgalmas napjaiban? Ez azonban már egy új

korszak kezdetét jelezte nemcsak a KEG, hanem az egész magyar cserkészlet életében. A hőkorszak ígéretes kezdetei véget értek, hogy majd a világháború alatti tengődés után a cserkészlet új virágba szökkenjen Magyarországon.

IRODALOM:

A tizenöt éves KEG csapat, 1911-1926, Bp., 1926

A 25 éves KEG csapat, Bp., 1936.

Régi cserkészcsapatok a Vízivárosban

<i>szám</i>	<i>név</i>	<i>fenntartó</i>
5.	KEG	Katolikus Egyetemi Gimnázium
11.	Bocskai	Toldy Ferenc Gimnázium
19/L.	Gróf Batthyány Lajosné	Batthyány utcai polgári leányiskola
160.	Mátyás király	Jurányi utcai elemi iskola
304.	Kőrösi Csoma Sándor	Szilágyi Dezső téri ref. templom
320.	Nimród	Budai Kath. Legényegylet, kapucinus plébánia, Szt. Anna plébánia

Hogy az utódok megismerjék az öreg Nimródok cserkészéletét...

A régi Nimród

**A köztünk élő öregcserkészek: Noszter István, Lugosi Jenő és
Reischig Ottó emlékei alapján (1925-1948)**

1. A Legényegylet csapata (1925-30)

A 320.sz. Nimród cserkészcsapatot 19 lelkes fiatalember alapította 1925. május havában Czeiner László parancsnok úr vezetésével. Valamennyien „már azelőtt is voltak cserkészek, s tovább akartak dolgozni a hófehér lilomos zászló alatt.” – írta róluk az első, 1930-ban készült rövid csapattörténet.¹

A csapat fenntartótestülete 1930-ig a Budai Katholikus Legény Egyesület volt, melynek vezetői Hévei István plébános (Hidegkúti út 72.) és Tóth József ügyvezető elnök voltak, fővédnöke pedig József Ferenc főherceg. A Legényegyletnek már volt korábban egy csapata, a 161. sz. Szittya cserkészcsapat, azonban parancsnokát, egy tanárembert vidékre helyezték, így ez a csapat 1925-re gyakorlatilag megszűnt. Ekkor alapította meg Czeiner László, a Ganz Villamossági Művek műszaki rajzolója (Városmajor u. 72.) a Legényegylet új csapataként a Nimródot, ahova a régi Szittya vezetőinek egy része is átjött.² Az alakuló csapat más vezetői – például Szedlacek János cserkésztsiszt és Bán Alfonz³ – a Ganz Villanygyár csapatából, a 307. sz. Esze Tamás csapatból igazoltak a Nimródhoz.

A Legényegylet székházában volt első cserkészotthonunk. Ez az épület a Fő u. 68-ban, a mai Nagy Imre tér és a Csalogány utca közötti területen feküdt (ma egy minisztérium és egy benzinkút van a helyén, mivel a második világháborúban elpusztult). A nép Nyúl-kaszárnya néven ismerte, állítólag Mária Terézia idején épült.

A háznak volt egy nagy kultúrterme, amelyet mi, cserkészek is sokszor igénybe vehettünk különböző rendezvényekre. Egy nagy feladatot is kaptunk az ügyvezető elnöktől: tudniillik hogy a csapat vállalja el a Legényegylet kultúrrendezvényein a ruhatáros szolgálatot, s így a ruhatár bevétele a csapatot illeti. Ez nagyon megérte, mivel később ebből a bevételből tudtunk örsi hajót csináltatni, és így teljes értékű vízcserkészekké válhattunk. Ezt a hajót egyébként a népszigeti cserkész-vízitelepen tartottuk, ahová a fiúk gyakran kijártak.⁴

A csapat első tábora még 1925-ben volt Alcsúton, a fenntartótestület védnökének, József Ferenc főhercegnek birtokán. „Ez a csapatnak első, a résztvevőknek azonban második-harmadik tábora volt.”⁵

¹ *Almanach az I. (budapesti) cserkészkerület munkájáról.* Szerk.: CZOCH József és PIROVSZKY Lajos. MCSSZ I. kerülete, Bp., 1930.) [OSZK: P 10.398]

² A 161. sz. Szittya cserkészcsapat még 1925-ben és 1926-ban is fizetett tagdíjat a Cserkészszövetségnek, a Nimród pedig 1926-tól. (*Vezetők Lapja* 1925-26.)

³ 1926-ban rajvezető, 1928-tól segédtsiszt. (*Magyar Cserkész* 1928. okt.)

⁴ 1929. április 21-én, egy vasárnapi napon például a csapat 13 tagja az első fecskék között ment ki a telepre. (*Magyar Cserkész* 1929. máj. 1. 176. o.)

⁵ *Almanach* op. cit.

1926-ban a Megyeri dombokon rendezte meg a Cserkészszövetség az I. Nemzeti Nagytábort (miután az eredetileg tervezett táborhelyet, a Népszigetet az árvíz elöntötte). Ezen csapatunk csupán egy 10 fős őrssel vett részt, Bán Alfonz rajvezető vezetésével, „de így is iparkodtak azt tudásuk gyarapítására minél jobban fölhasználni.”⁶ A táborban sokféle (kötelező és szabadon választott) verseny és vetélkedő volt, amelyekben a mi kis őrsünk is derekasan kivette a részét. Az egyik kötelező számban, a 24 órás őrsi portya-versenyben (hike-verseny) a Nimródok 87 más csapattal együtt az első csoportba kerültek (bár nem a tíz nyertes közé).⁷ A Nagytábor egyébként szép emlék maradt az egész magyar cserkészlet számára. Hangulatát ragyogóan örökítette meg a táborparancsnok, Sík Sándor „Megyeri hitvallás” című versében, amely a magyar cserkészirodalom talán máig legkiemelkedőbb alkotása. A vers első versszakát idézve:

*Őrt áll a Hold a Nagykevély felett,
Ezer sátorban nyolcezer fiú
Munkás nap után izmos álmodt alszik,
Kis-Magyarország nagyot álmodik.*

1927-ben volt csapatunk második önálló tábor, mely a Zirc melletti Porva községi erdőszélén, a Cuha patak közelében épült, a zirci ciszter apátság birtokán. Ez a tábor élményekben igen gazdag volt, annak ellenére, hogy csak 30 cserkész vett részt rajta, akik azonban „a jó cisztercita atyáknak teljes megelégedésüket és cserkészlet iránti szeretetüket vívták ki.”⁸ A rengeteg szép élmény közül egyik legemlékezetesebb az az éjszaka volt, amelyen a közeli erdőből érkező szarvascsorda lepte meg az őrséget, akik emiatt az egész táborot riadóztatták. Ám a szarvasok jobban megijedtek, mint a cserkészek, és hamar visszafutottak az erdőbe.

A következő évben, 1928-ban alakult meg csapatunk öregcserkész raja. A Legényegylettől kapott új, nagyobb helyiségünk cserkészotthonná varázsolása főleg már az ő munkájuk eredménye volt.⁹

1928. május 6-án a cserkészszövetség Bi-Pi, a világ főcserkésze első magyarországi látogatása alkalmából nagyszabású cserkésznapot rendezett az FTC-pályán. (Bi-Pi már az 1926. évi megyeri nagytáborra is szeretett volna eljönni, de akkor betegsége miatt nem tudott.) A cserkésznapon a mi csapatunk is teljes létszámmal vett részt.

Az ünnepségen résztvevő csapatok óriási, lelkes ünneplés közepette vonultak be a pályára, ahol elfoglalták helyüket, a csapatzászlókat pedig a pálya szélén helyezték el. A himnusz és Bi-Pi beszéde után különféle bemutatók kezdődtek. Az első ilyen egy tábor megépítése volt, sok-sok sátorral és egyéb felszereléssel, mintha igazi tábor lenne. A tábor közepén tábori zászlórudat és táborkeresztet állítottak fel, majd befutottak az erre kijelölt csapatok a zászlórúd köré, felhúzták a tábori zászlót, és tisztelegtek a díszvendégek felé. A zászlófelvonás után reggeli torna következett, majd a 4×800 m-es gyalogló staféta, amelyben az indulóknak – teljes tábori szerelvényben – a pályán kívül kellett cserkészfeladatokat megoldaniuk. Ebben már a Nimródok stafétája is résztvett. Ezután morze-jeladó gyakorlat, játékbemutató, cserkész tánca, kulacsdobójáték, majd hatosfogatverseny következett. (Ez úgy zajlik, hogy hat cserkész megfog egy cserkészbotot és úgy futja végig a kijelölt távolságot. Tehát nem csak futni tudás, hanem

⁶ *Almanach* op. cit.

⁷ ZSEMBERY Gyula/SÍK Sándor (szerk.): *A magyar cserkészek Nemzeti Nagytáborának emlékkönyve*. Bp., 1927. 65. o.

⁸ *Almanach* op. cit.

⁹ *Almanach* op. cit.

ügyesség is kell hozzá. Legalább olyan izgalmas, mint a Ben-Hur-féle fogatverseny.) Végül szerkocsigyakorlatokkal (ez gyorsasági, lepakolási, táborépítési, bontási és felpakolási részekből állt), és élőképekkel ért véget az ünnepség. Ezekben, – a táborépítés, a tánc és az élőképek kivételével – a Nimródok is résztvettek.¹⁰ A zárókép, amelyben Nagy-Magyarország határainak körvonalát az összes résztvevő cserkész alkotta, a zászlósok pedig középen helyezkedtek el a fővárost szimbolizálva, nagy tetszést váltott ki az ünneplő közönségből.

1928-ban a Szentendrei-sziget északi csúcsán, Kisorosziban, a Duna partján táboroztunk, ahol „30 cserkészfiú tábortúzi nótáját hallgatták Visegrád nagy múltú romjai.”¹¹ Itt már a vízi életet is kóstolgattuk. Volt egy öreg, laposfenekű halászladikunk és két magántulajdonú egyszemélyes kajakunk. Az öreg ladikkal jártunk Kisorosziba élelemért, és a vizet is innen kellett a táborba hordani. Egy alkalommal, mikor a fiúk vételezni mentek, a Dunáról segélykiáltásokat hallottak. A faluval szemben lévő fiúintézet lakói fürödtek a Dunában felügyelet nélkül. A cserkészek felfigyeltek a kiáltozásra, és a ladikkal rögtön a bajbajutottak segítségére siettek. Ketten, – Muzler Róbert megbízott őrsvezető és Knurr Ferenc – a vízbe ugorva mentették fuldoklókat, Appl Kálmán segédőrsvezető és Hritz Lajos pedig a a ladikból segített. A mentés után a négy gyereket visszaadták az intézetnek. A fiúk a táborba érkezve jelentették Czeiner Laci báának, a parancsnoknak, hogy mi történt a Dunán. Természetesen mind a négy cserkész a zászlólevonáskor dicséretben részesült. A parancsnok úr jelentette az esetet a Cserkészszövetségnek, akik a négy cserkésznek a „Jó munkáért” életmentő kitüntetést adományozták ünnepélyes keretek között.¹²

Az 1928/29-es évben egyéves őrsi összetett próbaverseny volt a csapaton belül, amelyet Laci bá írt ki. Az eredményhirdetéskor a Daru őr nyerte az első díjat, aminek a fényképe látható ma is a cserkészotthonban. Az őr tagjai voltak: Majdiák László öv., Noszter István söv., Kopeczki Albert, Reischig Ottó, Dobrovits Antal, Majdiák Pál, Valkó József, Lugosi Jenő, Salamon László.

Az 1929. évi táborunk a Fejér megyei Soponya községben, Zichy gróf birtokán, egy szép parkban lévő tó környezetében volt. Igen jól éreztük magunkat. A szokásos napi programok jól lekötötték a fiúkat és a tábori fegyelem is jó közösséggé kovácsolta a csapatot. A legnagyobb élmény azonban az volt, hogy egy szombati napon a grófnő a gazdatiszttal nyüzött birkát küldött nekünk ajándékba, így vasárnapra a szakácsok jó birkagulyást készítettek és a vasárnap ebédre érkező szülőket nagy meglepetésükre birkagulyással fogadtuk. Az egész táborban nagy volt az öröm.

Csapatunk különböző versenyeken is részt vett. 1929-ben résztvettünk egy sífutó versenyen a Svábhegyen, ahol is első helyezést értünk el. Ennek a díja egy kis bronzból való sítalp volt.¹³ Később, 1932-ben lesikló síversenyen vettünk részt, ahol egyéb síbemutatók is voltak. Itt második helyezést értünk el, szintén egy kis sítalpat kaptunk.

Ekkor, 1929-ben a csapat létszáma 50 fő volt, akiket Czeiner László parancsnok és két segédtsz: Bán Alfonz és Szabó László vezetett. Az alapítástól addig összesen 100 fő tett fogadalmat Nimród cserkészként.

1930. évi táborunk Kuncpuszta mellett volt, a Duna partján. Ekkor már saját őrsi csónakkal rendelkezünk, és a tábori felszerelés nagy részét csónakkal szállítottuk. A maradék felszerelést és a saját csomagjainkat vonattal vittük a táborba. Mire a csapat minden tagja megérkezett, a

¹⁰ *Magyar Cserkész* 1928/9. 142-143. o.

¹¹ *Almanach* op. cit.

¹² *Magyar Cserkész* 1929. máj. 1. 176. o. valamint *A diadalmas cserkészlilium* 1912-1942. Bp., 1942. 58-60. o.

¹³ Ez ma is látható a cserkészotthonban.

tábor már készen állt, és csak be kellett költözni a sátrakba. Mivel többen a fiúk közül már a tábor előtt letették a vízijártassági vizsgát, már komoly vízi munkát végeztünk. Természetesen a napi tábori munkákat a program szerint kellett elvégezni, és csak utána lehetett a vízi munkával foglalkozni. Ebben a táborban az egyik éjszaka óriási vihar verte fel a tábor lakóit. A vihar akkora volt, hogy az egész táborot riadóztatni kellett, hogy a sátrakat megerősítsük vagy megtartsuk, nehogy a szél elvigye az egész táborot. A vihar elcsendesedésével, körülbelül két óra múlva a cserkészek elmehtek aludni, csak az öregek maradtak ébren arra az esetre, ha újra feltámadna a vihar. Másnap délelőtt érkezett a hír, hogy a Szitányi-szigeten lévő cserkész táborban a viharban egy cserkész életét veszítette. Csak másnap tudtunk elmenni a szigetre, ahol a 158. Árpád cserkészcsapat táborozott. Ők mesélték, hogy egy, a vihar által kettétört fa zuhant az egyik őrvezetőre és okozta halálát.

2. Vándorutak (1930-35)

A Nimród 1930-ig volt a Legényegylet csapata. Ezután, mivel ott egy internátust építettek, nem vállalták tovább a csapat fenntartását és a Nimródoknak el kellett hagyniuk szép csapatotthonukat. Ekkor – Czeiner Laci bá kapcsolatai révén – átkerültünk a Ganz Villanygyár 307. sz. Esze Tamás cserkészcsapat Marczibányi téri otthonába „albérletbe” 2 évre. (Ez az otthon a Marczibányi téri iskolában volt.)

Ez volt első vándorutunk. 1932-ben aztán Reischig Ottó megegyezett a vízivárosi kapucinus rendház vezetőjével, Rös Bertalan atyával, aki vállalta a fenntartótestületi feladatot. Így kerültünk a Fő utcai kapucinus rendházba, a Fő u. 32. szám alá. Ez volt a második vándorutunk.

1930. [recte: 1934; ld. VL, 1934, 217-218]őszén az első cserkészkerület nagyszabású hadijátékot szervezett Szentendrén és környékén. Ezen természetesen a Nimródok is résztvettek. A játék szombat délután kezdődött és vasárnap délután 2-kor fűjták le. A keretmese az angol-búr háború volt. A csapatok szombat délután folyamatosan érkeztek, mindenki megkapta a maga beosztását és szálláshelyét. Éjszaka őrjáratok voltak, az ellenséges csapatokat kellett megfigyelni. Nagy volt a kémkedés mindkét fél részéről. A budai csapatok voltak a védők és a pesti csapatok a támadók. Az ellenség megfigyelésére különféle megfigyelő állomások voltak felállítva, óriási távcsövekkel, ezenkívül rádió és egyéb harci felszerelés is rendelkezésre állt. Az egész hadijáték fő szervezője és vezénylője vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc vezérkari százados, a Cserkészszövetség társelnöke volt, aki később, gróf Teleki Pál halála után főcserkész lett. A vasárnap délutáni lefűjás után rövid pihenő következett, majd a csapatok levonultak a szentendrei hajóállomásra, ahol már két hajó – név szerint a Deák Ferenc és a Szent István – várták a cserkészeket. Az egyik hajóra a budai, a másikra a pesti cserkészek szálltak fel. A hajók indulásakor azonban a két csapat között óriási stukklabda-háború kezdődött. Minden cserkésznek ugyanis a játékra előre stukklabdát kellett készíteni, és ha ezzel eltalálta az ellenséget, az annyit jelentett, mintha leolvasta volna a számát, tehát ki kellett szállnia a játékból. Ezekből a labdákból sok megmaradt, és ezzel bombáztuk egymást a hajó indulásakor. A harc olyan heves volt, hogy a hajó már kezdett félrebillenni és a kapitányoknak kellett rendet teremteniük a cserkészek között. Miután a hajók beérkeztek a pesti Eötvös téri hajóállomásra, a kiszálló csapatok felsorakoztak és díszmenetben, nagy cserkészeneszo kíséretében vonultak a Szabadság térre. Felsorakoztak az Országzászlónál, és a nagy hadijáték kis ünnepség keretében fejeződött be. Ez a hadijáték minden résztvevője számára óriási élmény volt és soha nem felejtjük el azt az ünneplést és éljenzést sem, amit a járókelőktől kaptunk, amikor a Szabadság térre vonultunk.

1931-ben Rácalmásra táboroztunk, a Csepel-sziget alsó csücskében, a Duna mellett. A szállítás, akárcsak az előző táborba, ide is a csónakokkal történt, mert így meg tudtuk takarítani a

szállítási költségeket. Ebben a táborban is, csakúgy mint a későbbiekben, a vízi életen volt a hangsúly, de a tábori program szerint az egyéb foglalkozásokat is meg kellett tartani.

1932-ben Apostagnál, az azzal szemben levő Szitányi-szigeten táboroztunk, mivel Czeiner Laci bának még két évvel azelőtt nagyon megtetszett az a hely. Ebben a táborban az öregcserkészekon kívül három őrs vett részt: Szarvas őrs, Daru őrs, Galamb őrs. Ez a szép és csendes sziget alkalmas volt az evezés gyakorlására, valamint kisebb túrákat is tettünk az egyéb tábori munkák mellett. Egyébként az Árpád csapat cserkészei egy fakesztet állítottak a szigeten 1930-ban elhunyt őrsvezetőjük emlékére, mi Nimródok pedig mezei virágból készítettünk a keresztre kis koszorút, így tisztelegve cserkésztestvérünk emlékének.

Ezen Noszter Pista bá, csapatunk háború utáni parancsnoka nem vehetett részt, mivel ekkor volt levente-oktatókat kiképző táborban Tápiószőlőben. Volt ugyanis egy honvédelmi rendelet, mely előírta, hogy minden 14. életévét betöltött fiatalnak leventeoktatásban kell részesülnie. Miután a cserkészcsapatoknál sok ilyen korú fiatal volt, akikre ez a rendelet szintén vonatkozott, ez igencsak megbontotta volna a csapatok egységét. A Cserkészszövetség ezért kérelemmel fordult a Honvédelmi Minisztériumhoz, hogy a cserkészek önállóan, saját kereteiken belül végezhesek el a kiképzést, amit hosszas tárgyalások után engedélyeztek is. Így a mi csapatunkban is bevezettük a leventeoktatást.¹⁴ Először Laci bá tartott kiképzést a fiúknak a cserkészotthonban, ezt azonban az ellenőrzés során nem fogadták el megfelelőnek, mivel a szűkös csapatotthonban nem tudtuk végrehajtani a kötelezően előírt gyakorlatokat. Azt az utasítást kaptuk, hogy hogy be kell iktatni egy tornatermi foglalkozást is, és a kiképzést képzett leventeoktátónak kell vezetnie. Ezt már a Laci bácsi nem vállalta, így Pista bára (akkor még nem volt bá) esett a választás és őt küldték oktatói tanfolyamra.

Erre ő így emlékezik vissza: „1932. nyarán vettem részt Tápiószőlőben egy ilyen oktatókat kiképző táborban. Katonai tábori barakkokban gyűlt össze a körülbelül egy századnyi fiatal oktatójelölt, akik katonatisztek és őrmesterek keze alatt vettek részt háromhetes kiképzésen. A kiképzés igen kemény munka volt, igencsak meggyötörtek bennünket. Elméleti és gyakorlati képzést is kaptunk, ezenfelül még céllövészeti is volt, amiben én nem tudtam jeleskedni, de sebj, mert egyébként jól vizsgáztam, és így hivatásos levente oktató lehettem.”

A tábor után a csapatnál is meg kellett szervezni a leventeszakaszt. Mi egy 25 fős szakaszt állítottunk elő a csapat tagjaiból. A Medve utcai polgári iskolában kaptunk egy tornatermet, ahol hetente egyszer kétórás foglalkozást tartottunk. Ez a tornaterem nagyon jól jött, mert a rovercserkészek munkájában is segített, és a tornaszereket is kellőképpen kihasználtuk. Időközben ellenőrzéseket is kaptunk a kerületi vezető főoktató részéről. Minden év májusában pedig a kerületi főparancsnok, egy alezredes és vele együtt a vezető főoktató tartott szemlét. A szemlék számunkra mindig nagy dicsőretekkel végződtek és Laci bácsi igen meg volt elégedve a munkánkkal. Ezek a levente foglalkozások a háború közeledtével a katonai behívások miatt kezdtek egyre inkább akadozni, míg 1938-ban automatikusan megszűntek. Ehelyett elérkezett a nagy háborús bevonulások ideje, amiből ugyancsak kivettük a részünket.

Ugyanekkor, 1932-ben alakult meg a csapat addigi két raja, a Hunyadi és a Petőfi mellett az újoncokból álló Szent Imre raj, amelynek Noszter Pista bá volt a rajvezetője.¹⁵

1933-ban a csapat öregcserkészei és a roverek (akiknek volt vízijártasságuk) a gödöllői Jamboreen vettek részt, mint vízicserkészcsapat. A vízi altábor egyik közismert csapata voltunk, mert akkor már évek óta a központi vízitelepen működünk, ahol a csapat igen sokszor tartott

¹⁴ 1927-ben már a Nimród cserkészcsapatnak 80-as leventekeret volt engedélyezve. (*A Magyar Cserkész Szövetség utolsó évei*. Bp., 1928. 75. o.)

¹⁵ Az új raj nagyon szép zászlót kapott, amely később sajnos elpusztult, de másolata ma is megvan a csapatnál.

ügyeleti szolgálatot. A Jamboree-n a vízi altábor csapatai sok szép bemutaton és versenyen vettek részt. A tábor egyik ékessége egy hajóárboc volt, melynek kosarában időnként egy cserkész szemafor-zászlóval bemutatót tartott. Az altábor lakóinak nagy élménye volt Bi-Pi és Teleki Pál közös látogatása, akiknek nagyon tetszettek a vízi altábor látványosságai.¹⁶

1934-ben Kálozon voltunk táborban. A tábor Székesfehérvártól mintegy 20 kilométerre, ugyanannak a Zichy-uradalomnak egy másik, erdős részén feküdt, ahol az 1929. évi tábor volt. Ez részben mozgó tábor volt, a rover cserkészek ugyanis a környékkel ismerkedtek, míg az ifjabbak a tábor mindennapi életét éltek a programok szerint. Az egyedüli nagyobb élmény az volt, amikor vasárnap Rös Bertalan atya lejött a táborba, hogy tábori misét tartson. A misén még a falu lakói is nagy számban vettek részt, sőt a szülők is meglátogatták a tábort. Este nagyszabású tábortűzet rendeztünk, amire meghívtuk a falu lakóit, sőt a grófi uradalomból is sokan jelen voltak. Mindenki nagy meglepéssel jutalmazta a cserkészek ötletes tábori jeleneteit. Sokat nótáztunk és tréfás bemutatókat is rendeztünk. Minderre persze igen jól fel kellett készülni, de meg is lett az eredménye. De hamar eljött a tábor vége, meg kellett érní a visszautazás fájó pillanatait is, itthon pedig tovább folytatódott a cserkészmunka.

1935 tavaszán ünnepelte a csapat 10 éves fennállását. Ezt egy farsangi bál keretében akartuk megünnepelni. A baj csak az volt, hogy táncolni nemigen tudtunk, úgyhogy először ezt kellett megszervezni. A tánctanár azonban csak egy komplett csoportot volt hajlandó tanítani, és ehhez mi kevesen voltunk. Ekkor jött az ötlet, hogy a Ganz csapattal együtt szervezzünk külön tánckurzust. Így aztán egy Medve utcai, Fogl nevű tánctanárnál roptuk a táncot, és a farsangra már kellőképpen elsajátítottuk a tánc művészetét. Ő tanította be a báli bevonuló táncot is, ami séta palotás volt, melyet 12 pár táncolt. A bálra a Margit körúti ferences rendház kultúrtermét béreltük ki. Itt egy nagy helység volt és több kicsi, ami ideálissá tette a bál megrendezésére. A bál előtt nagy propagandát fejtettünk ki és minden egyebet megtettünk, hogy jól sikerüljön.

A bevonuló tánc nyitotta meg a bált, mely este 9-től hajnali 5 óráig tartott, igen jó hangulatban. A talpalávalót egy szalonzenekar húzta igen nagy sikerrel. Éjfélkor rövid szünet volt, ezalatt a vendégek megszállták a cserkészszülők által szervezett büfét. Nagy sikere volt a tombolajátéknak is, melyet a csapat tagjai a szülőkkel együtt hoztak össze. A bálnak, amely összességében nagyon jól sikerült, fő szervezője Noszter István volt. Az egyetlen szépséghiba csupán az volt, hogy Laci bá nem lehetett jelen, mert egy sítúra alkalmával lábtörést szenvedett és így gipszben várta a báli beszámolót.

De sajnos a kapucinusoknál eltöltött idő sem tartott sokáig, mert 1935-ben a rendháznak szüksége lett a cserkészotthon helyiségére, így alig három év után ismét gazda nélkül maradtunk és újra vándorútra kellett kelniünk, immáron harmadszor.

3. A Szent Anna plébánián (1935-42)

A cserkészkedvünket azonban nem zavarta semmi, és hogy fogadalmunkhoz hűek maradjunk, a saját költségünkre kivettünk egy kis szuterén helyiséget a Ponty utca és a Farkas bíró utca sarkán, (a rendház mellett) és ott folytattuk tovább a munkánkat. Bár a csapat létszáma eléggé megcsappant, igyekeztünk a maradék fiúkat a vezetőkkel együtt megtartani. Eközben, még 1935-ben Reischig Ottó Laci bá megbízásából (mivel Reischig Ottó a Vízivárosban lakott és jól ismerte a templom vezetőit) megkereste Molnár László akkori felsővízivárosi plébános-esperest azzal, hogy a plébánia vállalja el a csapat fenntartói tisztséget. Az esperes úr vállalta a feladatot, és így a csapatnak újra lett cserkészotthona a Szent Anna templomban. A jelenlegi Angelika

¹⁶ A látogatást megörökítették, a fénykép a cserkészotthonban is megtalálható, mint a csapat egyik büszkesége.

presszó helységeiből kaptunk három termet. Ez volt a negyedik, de egyben az utolsó vándorút. Ettől kezdve a csapat újra tudott fejlődni, egészen a második világháborúig.

1935-ben az őrsi hajóval a Szent István nap alkalmával rendezett országos virágos víziversenyen vettünk részt. Itt első helyezést értünk el, amiért Laci bával együtt emléklapet kaptunk a fővárostól, a verseny kiírójától.¹⁷

1936-ban a központi vízitelep víziversenyt rendezett a Lupa-sziget déli csúcsától az Erzsébet-hídig, 12 km-es távon. Ezen a versenyen különféle hajók vettek részt, mi az őrsi hajóval indultunk. Nagy volt a hajrá, bár így is csak a harmadik helyezést értük el. Ezért egy serleg volt a díj.¹⁸

A csapatunk egyéb nyilvános tevékenységeken is aktívan részt vett. Ezek közül a legfontosabbak az egyházi ünnepek voltak. Minden nagyobb egyházi ünnepségen (mint pl. húsvéti és úrnap körmenetek, Szent István napi ünnepség) részt vettünk és ha kellett, segítséget adtunk. A csapat támogatta a Táborkereszt-mozgalmat is, 1936-ban például részt vettek a várbeli, Táborkereszt által rendezett Szt. György-napi ünnepségen. A legnagyobb ilyesfajta megmozdulás azonban az 1938-ban Budapesten rendezett Eucharisztikus Világkongresszus volt. Ennek az eseménynek a fő segítője az a több száz cserkész volt, akik fáradhatatlanul és mosolyogva irányították az olykor hatalmas tömeget. Erre különösen a záróünnepségen volt szükség, amikor az ünnepi menet a Bazilikától a Hősök terére vonult, ahol hatalmas oltár volt felállítva. A menetet Pacelli bíboros érsek vezette, és a menetben helyett kapott a Szent Jobb is. A Hősök terén a hatalmas tömeg nem fért el, még a Városligeti tó betonján is álltak. Ebben a hatalmas munkában csapatunk 10 cserkésze két héten keresztül különféle szolgálatokat látott el.

Csapatunk két alkalommal is részt vett az országos cserkészszáslónál rendezett szertartáson. Az országos cserkészszáslót, amelyet a Faluszövetség javaslatára a Gödöllői járási Közművelődési Egyesület adományozott a Cserkészszövetségnek, 1927. szeptember 25-én szentelték be Gödöllőn, Horthy Miklós kormányzó védnöksége alatt. 1927 októberétől az akkor elkészült új, Nagy Sándor utcai cserkészházban őrizték,¹⁹ innen vitték ki a cserkeszek vasárnaponként a Szabadság térre, ott díszmenetben körbevitték az irredenta szobrok előtt, és felvonták a zászlórúdra. Ezután a talapzaton két-két cserkész állt őrséget, óránként volt a váltás. Délben az új csapat vonult ki őrségváltásra, amely fél órát tartott. Esetenként egy cserkészenekar is résztvett a déli őrségváltáson és ilyenkor térzenét adott.

A kötelező programokból nem hiányoztak a temetőben tett látogatások sem. Minden évben halottak napján a Farkasréti temetőben virággal tisztelegtünk a hősi halált halt katonák sírja előtt.

A csapat nagyon szeretett gyalogtúrázni. Amikor az időjárás olyan volt, hogy nem lehetett vízreszállni, akkor túrázni mentünk. Például a kettős ünnepek alkalmával (húsvét, pünkösd) az „ismerjük meg szép hazánkat!”-gondolat jegyében vidékre mentünk két napra. Ilyen túra volt többet között a salgótarjáni, ahol szerepelt Salgó és Somoskő várainak megtekintése, ez utóbbi titokban. Azért csak titokban, mert az akkor még Csehszlovákiához tartozott. (Később 1938-ban, az I. bécsi döntéssel egy időre visszakerült Magyarországhoz, ma pedig Szlovákiához tartozik). Teljesen üres kézzel, minden felszerelés nélkül, csak igazolvánnyal lopakodtunk át, hogyha esetleg a határtörök elfognának, akkor nehogy elkobozzák a holminkat. Csodás volt odaát látni a Bazaltkő-forrást. A láva valamikor úgy kövesedett meg, mint amikor egy locsolókannából kiöntik a vizet. Szerencsénkre nem találkoztunk határőrökkel. Hatan voltunk, akik erre a túrára

¹⁷ A plakettek megvannak a cserkészotthonban.

¹⁸ Ez szintén megvan a csapatotthonban.

¹⁹ *Magyar Cserkész* 1927. szept. 15. és okt. 1.

merészkedtünk, a többiek addig a környékkel ismerkedtek. Mindez természetesen azután történt, miután templomba mentünk.

Egy másik alkalommal Miskolcra utaztunk kétnapos túrára, és onnan gyalog mentünk át Ómassa érintésével Egerbe. Csodás túra volt ez is. Igaz, hogy második nap elkapott egy jókora zápor, de mit számít az egy cserkésznek, pláne, ha az vízicserkész. Egerben megszáadtunk, és a városnézés után délután utaztunk haza. Megnéztük a csillagvizsgálót, a templomot és egy szép élménnyel gazdagabbak lettünk.

1938-ban csapatunk egy különleges megbízatást kapott. Az akkor már visszacsatolt Komáromba kellett felszállítani egy őrsi csónakot az ott frissen megalakult cserkészcsapatnak. Az Eötvös téren raktuk fel a csónakot a Bécs felé menő hajóra és így szállítottuk Komáromig. Este indultunk és másnap délelőtt adtuk át ünnepélyes keretek között. Visszafelé csónakkal jöttünk, két napig tartott az út hazáig. Ez felejthetetlen emlék maradt a részünkre, és egyébként is nagyon büszkék voltunk, hogy a mi csapatunk kapta a megbízatást.

1942-ben egy másik szolgálatot is elvállaltunk. Ekkor egy vízicserkész-tiszt-képző tábor volt Szentendrén, ahol a résztvevők a Szentendre és Mohács közti vízitúrán sajátították el a vízicserkészlet fortélyait. Csapatunk négy tagja elvállalta a szakácsságot. A túra teljes ideje alatt a résztvevők előtt jártak pont annyival, hogy mire azok megérkeznek, az élelem elkészüljön. Sikeresen végezték el a fiúk a nem könnyű feladatot és ezért komoly dicséretben is részesültek.

4. A világháború és utána (1942-1948)

1942-ben Magyarország belépett a világháborúba és a csapat vezetőit is katonai szolgálatra hívták be. Ez meglehetősen nagy szakadást okozott a vezetői munkában. Az I. cserkészkerület 1940. márciusi közgyűlésén például senki nem vett részt a Nimród-ból.²⁰ A csapat tagjai közül négyen – Czigler Lajos, Dobrovits Antal, Fonó Norbert és Kopeckzi Albert – katonaként életüket áldozták a háborúban.²¹

A farkaskölykök azonban női vezetőjükkal, Kiss Rózssal megmaradtak és a háború végeztével is igyekeztek egybentartani a csapatot. Így történt, hogy mikor 1946-ban, amikor már lehetett szabadabban közlekedni, Noszter Pista bá meglátogatta a cserkészotthont, és nagy öröme egyúttal találta a kiscserkészeket²² Kiss Rózsi vezetésével. Ekkor elment a Cserkészszövetségbe és engedélyt kért, hogy átvegye a csapat vezetését, mivel a régi parancsnok, Czeiner Laci bá nyugati hadifogságban volt és hazatérése után sem vállalta a parancsnokságot. Pista bá, aki már 1940-ben segédtiszt, 1941-ben tiszti képesítést szerzett, meg is kapta a parancsnoki igazolást. Ezzel az akkori plébános úr is egyetértett és a cserkészmunka folytatására odaadta a jelenlegi Angelika cukrászda helységeit. Ezek igen rossz állapotban voltak: sem ablakuk, sem ajtajuk nem volt, így először közös erővel, saját költségen és némi támogatással felújítottuk és cserkészotthonunkká alakítottuk.

1946-ban a csapat a cserkészpróbákra készült, azonkívül rendszeresek voltak a kirándulások, a kisebb portyák is. Ebben az évben nem volt nyári nagytábor, ellenben sokat jártunk a Hárshegyi Cserkészparkba, ahol igen jól éreztük magunkat. Többek között ott tanultunk meg sátrat verni, valamint főzési gyakorlatot is végeztünk, amikor magunknak főztünk. Időközben a csapat

²⁰ *Két év története. A budapesti cserkészkerület 1938/39. évi munkája a közgyűlési beszámolóban.* Bp. 1940.

²¹ Czigler Lajost – német származása miatt – a német hadseregbe sorozták be.

²² Az 1943. júliusában megjelent 9. sz. főcserkész parancs a farkaskölyök- és apród-mozgalom helyett (1944. december 31-i hatállyal) egységes kiscserkészletet hozott létre, azonban ez csak a háború után, a Köllek György vezette Kiscserkész Központ irányításával tudott megvalósulni.

létszámban is szépen gyarapodott. 1947. március 15-én tartottuk az első ünnepélyes fogadalomtételt.

1947-ben már a háború utáni első nyári nagytáborra készültünk, amely Tiszaug mellett volt, egy Tisza holtág közelében, szép erdei tisztáson. Ennek a tábornak az előkészítő munkája nagy élményt jelentett a fiúk számára. Ugyanis a MÁV-tól egy tehervagont igényeltünk és a felszerelést a vagonban szállítottuk ki a táborhelyre. Az odaszállítás egy kis kézikocsival történt, a berakodás végeztével pedig négy nagyobb fiú kint maradt éjszakára, hogy vigyázzon a felszerelésre. Másnap reggel az egész csapat együtt utazott a vagonban a táborhelyre, ami szintén nagy élményt jelentett. Megérkezéskor sajnos nem kaptunk (lovas)kocsit, hogy a felszerelést be tudjuk szállítani a táborhelyre. Csak egy kis kézikocsit tudtunk szerezni a nehezebb szerelvények számára, az összes többi felszerelési tárgyat, illetve a saját csomagját pedig mindenki maga vitte. (Ekkor született a jelenlegi csapatindulóként használt nóta, miszerint a „Nimród cserkész ... nem jár soha batáron”). Mivel a táborhely kb. 4 kilométerre volt az állomástól, ezért már besötétedett, mire végeztünk. Ekkor a fáradtságtól már annyira el voltunk csigázva, hogy épp csak megvacsoráztunk, ki-ki a sajátjából, és azonnal takarodó volt. Nem kellett senkit elringatni, mert mindenki azonnal elaludt. Még a sátrakat sem állítottuk fel, csak kiterítettük őket és így aludtunk. Hajnalban aztán arra ébredtünk, hogy csöpp, csöpp... az arcunkba esik az eső. Rögtön riadó volt, azonnal megkezdtük a sátrak felállítását, amit szerencsére időben be tudtunk fejezni, mivel nem lett nagyobb eső. Reggelire már teát főztünk szalonnával. Egyébként sok főznivalót vittünk magunkkal a táborba, így csak tejet, kenyeret és gyümölcsöt kellett vennünk. A közeli Tisza-holtágba jártunk mosakodni és fürödni, meg időnként csónakázni is. Volt ott ugyanis egy halász bácsi, aki szívesen kölcsönadta a ladikját, így a szép szőke Tiszában a tavirózsák között evezhettünk. Az egész tábor nagy élményt jelentett, a tábortüzek alkalmával sokat mókáztunk és daloltunk. De egyszer mindennek vége szakad, így a tábor is véget ért és haza kellett jönni.

A táborból hazatérve tovább folytattuk cserkészmunkánkat; sokat kirándultunk a Pilisbe és a Budai-hegyekbe. 1947 szeptemberében volt a Szent Anna templom nagyharangjának a szentelése és a toronyba felvontatása is. A nagyharangot ugyanis a második világháborúban elvitték, és most ezt pótolta az egyház. A harangot Mindszenty József hercegprímás úr szentelte be, az ünnepségen a csapat a díszegységgel vett részt.

1948 során tovább végeztük cserkészmunkánkat. Főleg próbáztatással teltek az őrsgyűlések. Volt egy ping-pong asztalunk is, ahol szabadidőnkben sokat játszottunk, de gyakran játszottunk más cserkészjátékokat is. Majd jött a tavasz, és megkezdtük a felkészülést a nyári táborra. Ez évi táborhelyünk Balatonakaliban volt, egy nagyon jó levegőjű és szép helyen, egy fenyveserdő tisztásán. Az előkészítés és az utazás hasonló volt az előző évihez, szintén vagonban utaztunk. Akaliba érkezve már várt ránk egy szekér, amivel kiszállítottuk a felszerelést a táborhelyre. A Balaton kb. 300 méterre volt a tábortól, oda jártunk reggelenként mosakodni, az utat pedig futásban tettük meg oda és vissza, úgyhogy ezzel a reggeli torna is is el volt intézve. Szabadidőnkben egyébként sokat úszkáltunk a Balatonban. Egy alkalommal szép kirándulást tettünk Tihanyba, ahol az apátságot néztük meg útikalauz kíséretében. Egy másik alkalommal hajókirándulást tettünk Siófokra, ami szintén nagy élményt jelentett. A legnagyobb élményünk ebben a táborban azonban az volt, hogy a közeli szérűskertben a gazdák éppen cséplést végeztek, és a nagyobb fiúk beálltak szalmát hordani a cséplőgéphez. Nagy éneklés közepette, vígan dolgoztak a fiúk, ami a gazdáknak nagyon tetszett. Hívtak is minket, hogy jöjjünk máskor is, de sajnos az idő lejárt és haza kellett menni.

Vígan, dalolva jöttünk haza a táborból, hazaérve azonban nagy szomorúság ért bennünket: a cserkészlet betiltásának híre. 1948 nyarán ugyanis a baloldal nyomására a Magyar Cserkészfiúk Szövetségét beolvasztották az úttörőmozgalomba. (A cserkészeknek – ha folytatni akarták a

munkát – át kellett lépniük, de nem csapatonként, csak személyenként. A kommunisták még a betiltás kimondása helyett is az „egyesülés” hazugságát választották.)

Csapatunk számára 1948 szeptemberében jött meg az értesítés, hogy munkánkat be kell szüntetni. A csapat teljes felszerelését át kellett vinni a Medve utcai általános iskolába és átadni az ottani úttörőcsapatnak. Nagy volt a szomorúság, de a hatalom győzött és mi, Nimródok árván maradtunk. A vezetőség és az öregcserkészek illegalitásba vonultak. Esetenként néha találkoztunk, míg újra megjött a várva várt nagy óra és 1989 elején ismét megszületett a magyar cserkészlet.

Tábortűzi mókák

A tábortűzek alkalmával a huncutságokért nem kellett a szomszédba menni. A legkülönbözőbb mókákat találtuk ki. Ezek között volt az úgynevezett „tüdőűrtartalom-mérő készülék”, amely azt mérte (volna), hogy mennyi levegő fér az illető tüdejébe. Adva volt egy gyufaskatulya, amelybe az egyik végén két szalmaszál volt beragasztva. A másik végén csak egy, amin egy kis kerekecske volt. Ezt a kerekecskét kellett nagy erővel megfűjni. A skatulyában korom volt, amit persze a bátor vállalkozó nem tudott. A két szalmaszál hossza különböző volt, a hosszabb a kereket hajtotta meg, a rövidebb pedig a kormot fújta vissza, amiről mit sem sejtett az illető, csak amikor már az arcán volt. Persze ez nagy derűtséget keltett.

Egy másik móka. Kereskedőnek álcázott cserkész jött a tábortűzhez kesztyűt árulni. Mutatott ilyen, mutatott olyat, ez angol kesztyű, ez német kesztyű, ez híres olasz kesztyű, persze mindet jó magas áron. Az alkalmi vevő mindegyiket drágállotta, olcsóbbat akart venni. Kérdezte, hogy nincs-e valami olcsóbb. De van, hangzott a kereskedő válasza, és mutatott egy darabot, amit magyarnak nevezett, bagatel áron. A vevőnek ez már tetszett, meg akarta venni és kérte a párját, mire a kereskedő azt felelte: „Maga nem tudja, hogy a magyarnak nincsen párja?!”

A Toldy Ferenc raj története

Párkányi Balázs szemével (1989-1990)

Mivel a Toldy Ferenc raj története életemnek eddigi legszebb időszakát jelenti, a történetet saját nézőpontomból jegyzem le, de remélem ez nem rontja az írás hitelét.

A történet valamikor kamaszkorom elején kezdődött. 1988 nyarán édesapám egyik barátjának javaslatára elolvastam tábori naplóikat, amely 18 éves koruk körül íródott indiántáborokról. Nagyon magával ragadott a hangulat, mely az ilyen táborozásokat hatja át. Még a nyáron kitaláltam, felkeresem régi táboraik helyét, és a barátaimmal én is ellátogatok oda. Leszedtem a padlásról édesapám régi sátrát és megjavígtattam. Rengeteget nézegettem a térképeket, és jó táborhelyeket kerestem rajtuk. Szüleim észrevették, hogy már megint kitaláltam valami újat. Édesapám mesélt a cserkészekről, akik hozzájuk hasonlóan jártak táborozni. Ősszel vettem egy új sátrát, és szüleimmel kirándulgatni kezdtem. 1989 februárjában újjáalakult a Magyar Cserkészszövetség. Az iskolában – a Toldy Ferenc Gimnáziumban – boldogan meséltem el a többieknek e nagy eseményt. Áprilisig azután nem is történt semmi egyéb szűk környezetemben, de az április 4-i ünnepségre menvén (az akkor még Május 1. nevet viselő) moziba. szoba elegyedtem egy osztálytársammal, Kassai Endrével, akiről hamar kiderült, hogy szintén érdeklődik a cserkészlet iránt. Ekkoriban nagyon jóban voltam Szűcs Ádámmal, akivel már nyári táboron gondolkoztunk, és ezt el is mondtam Endrének. Hárman elhatároztuk, nyáron kéthetes csónaktúrára megyünk. Endre felvette a kapcsolatot a Szövetséggel, és tájékoztatott minket mindenről. Megtudta, hogyan lehetünk cserkészek, mi a feltétele a csapat alakításának. Elkezdtünk gondolkozni ki lesz az a tizenkettő ember, akik a csapatot fogják alkotni. Úgy képzeltük el, hogy a fenntartótestület a Toldy gimnázium lesz.¹ Elsőnek saját baráti körünkből hívtunk embereket: Szentmáry Tamást, öccsét Balázst (Rodrigót) és Pesthy Pétert a baseball-csapatból hívtam (Tamás és Péter a B-osztályba jártak), Ádám pedig az öccsét Andrást és Sergyán Szabolcsot javasolta a csapatba. Utóbbinak általános iskolai osztálytársa volt, és szintén a B-be járt. Egyébként Ádám, Péter, Szabolcs és Tamás általános iskolában is osztálytársak voltak, tehát a társaság tagjai jól ismerték egymást.

A szövetségben még egy fontos tudnivalót közöltek velünk: cserkészlet nincsen Isten nélkül. Ez csak Szűcs Ádámnak és öccsének jelentett akadályt, Pesthy Péter Máriaremetén járt hittanra, a Szentmáry fivérek pedig a Szent Annába. Szabolcs, Endre és én akkor nem jártunk hittanra, de Endre és én hamarosan elmentünk a Belvárosi templomba hittant hallgatni, Szabolcs pedig a Szent Annába. Ádámék azonban hitetlenek voltak. Endre és Szabolcs unszolására Ádámék végül lementek a Szent Annába Jánosa Domokos atya Szent Meetingjére, ahová gyakran Endre is lekísérte őket. Április közepén Ádám, Endre és én beiratkoztunk a Szövetség őrsvezetőképző gyorstalpalójára, de 1989. június 9-én csak Endrével ketten tettünk fogadalmat.

A nyári szünetben a csónaktúra helyett egy háromnapos portyára mentünk öten: Szabolcs, Ádám, Endre, Péter és én. A táborhelyünk a Templom réten volt, amelyet édesapám egyik tábori naplója alapján kerestünk és találtunk meg. Nagyon jól éreztük magunkat, a környék szép volt, csak a vízért kellett egy kicsit gyalogolnunk. Egyik este pont a kútnál mosakodtunk, amikor találkoztunk Matyival, a budaörsi káplánnal, aki hittanosaival táborozott Kisirtáspusztán. Endre összeismerkedett vele, és ősztől Budaörsre is eljárt hittanra, pontosabban péntekezni. A péntekezés azokat a péntek esti kiscsoportos beszélgetéseket jelenti, amelyeken a budaörsi hittanosok különböző életkérdésekről vitatkoztak. Úgy gondoltuk, mi is csinálhatnánk hasonló

¹ A világháború előtt a Toldy gimnáziumé volt az ország egyik legjobb cserkészcsapata, a 11. sz. Bocskai.

beszélgetéseket, úgyhogy elkezdünk előbb szombatozni, majd ahogy Endre elszakadt a budaórsiektól, pénztekezni, és hogy érdekesebb legyen, lányokat is hívtunk.

Eközben tovább szerveztük a csapatot. A gólyatáborban Ádám, Endre és Szabolcs nyitott szemmel jártak és belelkesítették Jákó Andrást és Csépai Miklóst. Már tízen voltunk, megkezdődött a kiképzés. Endre oktatott elsősegélynyújtást, csomózást, magyarságismeretet, morze ABC-t, én táborozási ismereteket, a két elsős pedig azt a feladatot kapta, hogy hozzanak még két embert. Egy Erdélyből Magyarországra települt erdélyi református fiú, Balajti Krisztián be is állt közénk, de egy ember még mindig hiányzott. Endre úgy gondolta nyithatunk a külvilág felé, váltsuk fel a suttogópropagandát, tegyünk ki plakátokat. Engedélyt kért iskolánk egykori igazgatójától, a Diri bácsitól, Pataki Gyulától, akitől ezt meg is kaptuk. Ádám és Endre csodálatos plakátot festett, rajta egy életnagyságú cserkész. Ezt kitettük a lépcsőfordulóba az iskola többi plakátja közé, valamint minden osztály faliújságjára került egy-egy röplap. A botrány rögtön kitört. Diri bácsi levetette a nagy plakátot, Inci néni (Rimóczy Józsefné) osztályfőnöki órán dolgozatot íratott osztályával „Van-e szüksége az iskolának a cserkészetre?” vagy valami hasonló címmel. Pont az ő osztályában firkálták össze az oda kiragasztott röplapunkat. Egyik szünetben jött Szantner Viktor, hogy valaki kidekorálta röplapunkat. Hálásak voltunk neki, hogy szólt, de két-három év múlva nevetve elmondta, hogy az ő ötlete volt, hogy firkálják össze, és nagyon jól röhögtek rajtunk, amiért olyan mérgesek és idegesek voltunk. Magyartanárunknak, a toleráns Pokorni Zoltánnak elpanaszoltuk, hogy mi történt ebben a demokratikus iskolában. Ő sajnált minket, és adott egy-két jó és kevésbé jó tanácsot: szervezzünk programokat, amik megfogják a többieket; ne kössük a dolgot a vallásossághoz. Csináltunk is egy kirándulást, amire jó sok lány eljött, de fiúk nem. Mondtuk nekik, ha meg tudják szervezni, csináljanak egy lánycsapatot (akkor úgy tudtuk vegyes csapatok nem léteznek), mi nem nagyon tudjuk segíteni őket. Természetesen a Toldy nem vállalta a fenntartótestület szerepét. Pedig végre meglett a tizenkettedik tag is. Szuly Ádámot – intelmeim ellenére – rákényszerítették arra, hogy cserkész legyen. Elvitték őt egy kirándulásra (én betegségem miatt nem lehettem ott), megkötözték, és addig nem voltak hajlandók eloldozni, míg ki nem mondta, hogy cserkész lesz.

Az évközi munka a heti gyűléseket jelentette. Megalakultak az őrsök is:

Nádifarkas őrs	Sün őrs	Borz őrs
Szücs Ádám (őrsvezető)	Sergyán Szabolcs (őrsvezető)	Párkányi Balázs (őrsvezető)
Szücs András		Balajti Krisztián Pesthy Péter Szentmáry Balázs

Fenntartótestület azonban nem akart kerülni. Jánosa Domokos atya felajánlotta ugyan, hogy a Szent Anna plébánia elvállalja a mi csapatunk fenntartását is, de Endre ezt nem fogadta el.² Helyette inkább a plébánia csapata, a 320. Nimród cserkészcsapat egyik raja lettünk. A „raj nyári tábora” Dédestapolcsányban volt, ám csak négyen vettünk rajta részt: Péter, Szabolcs, Endre meg én. A táborba indulás előtti nap Szabolcs egy levelet juttatott el Endréhez, elege van az egészből, kilép. Jól megijesztett, de másnap ott volt, és jól nevetett a viccen. Szuly Ádám azt mondta utánunk jön, de hiába vártuk őt egy egész délutánon át a szakadó esőben egy roncs Zsukban ülve a falu közepén. A táborhely csodálatos volt, de mi főleg az augusztusi pénztekezős kirándulásra készültünk.

² A Cserkészszövetség alapszabálya szerint egy jogi személy csak egy cserkészcsapatot tarthatott fenn.

Második táborunk 1990 nyarán a Nimródokkal volt. Minket, a Toldy rajbelieket egy-egy őrs mellé osztottak be megfigyelőnek, bár a táborban teljesen külön lehetett a raj. Szabolcs a Sasokhoz, Ádám a Cinegékhez, én a Sirályokhoz kerültem. A tábort nem sokáig bírtam, négy nap után hazamentem. Én nem így képzeltem el a cserkészetet! Gyerekekkel kell foglalkozni? Majd a pénztekezős túra jobb lesz, ott majd csak a barátaimmal leszek! Legközelebb ezen a túrán találok Szabolccsal, itt beszéltek meg, azért ősztől lejárunk a Nimródokhoz a gyerekek miatt. A túra meglehetősen hosszú – talán túlságosan is hosszú – két hetes volt. Ádám és Endre jól összeveszett amiatt, hogy a csónakok nem érkeztek meg időre. Rodrigo pedig a csónakok érkezésekor, a csónakok cipelése közben eltörte az ujját. Ádám vitte be őt Miskolcra, ő másnap délután jött vissza. Tamás ekkor hazautazott. A túra végén mindenki örült, hogy megszabadulhat a többiektől. (Utólag persze mindenki máshogy látja, talán Ádám kivételével).

1990 ősztől tehát lejárunk a Nimródokhoz, viszont az ígéret ellenére mindannyian őrsöt kaptunk, igaz, emellett még együtt maradhatott a raj. Nagy meglepetés csak akkor ért minket, mikor Szantner Viktor bejelentette, cserkész lesz. A Toldyban tartott rajgyűlésekre is lejár, akárcsak Pista bácsi, a csapatparancsnok. Szerencsére Szantner Viktor cserkészkedése nem tartott sokáig. Földalatti összejöveteleinkről ekkor már valószínűleg sokan tudtak, hisz egyszer például az osztályfőnökünk jött be úgy, hogy a cserkész ahol tud segít, menjünk vele táblát pakolni.

Hamarosan robbant a bomba. Az egyik gyűlésen, amelyen sajnos nem vettem részt, Szabolcs kifakadt az Endre ellen, és elmondta, hogy Endre egy diktátor, ezt ő nem csinálja tovább, kilép a rajból. Az alapítók lejöttek a Nimródba, ott vezették tovább őrsüket, (további cserkészsorsuk azóta a legkülönbözőbb módon alakult, de ez már egészen más történet) a többiek viszont: Pesthy Péter, Szuly Ádám, Szentmáry Tamás, Balajti Krisztián, Jákó András hamar eltűntek. Így szűnt hát meg a Toldy raj, és vele együtt a baráti kör, a pénztekező csoport is.

Az új Nimród

Az örökség első évei (1989-1995)³

1. Az újjáalakulás és az első táborok (1989-1990)

A Nimród cserkészcsapat 1989. szeptemberében alakult újjá a Szent Anna plébánián. Sokat köszönhetünk e téren Jánosa Domokos atyának, az akkori káplánnak, aki felkarolta és nem hagyta elszunnyadni Noszter Pista bácsi tervét. Az újjáalakulás hivatalos szertartása a plébánia nagytermében folyt, ahol jelen voltak Mócsai Gábor plébános atya, mint a fenntartótestület elnöke, Domokos atya, az egyházközségi képviselőtestület néhány tagja, két cserkész a 205. Zrínyi cserkészcsapatból, valamint a majdani Nimródból a volt és leendő parancsnok: Pista bá, Kopácsi Zolival és Fűszfás Balázssal (Balu).

A megalakulás után azonnal nagy szervezés kezdődött, ahol rögtön két koncepció ütközött. Kopácsi Zoli előbb vezetőket szeretett volna gyűjteni, kiképezni, és csak azután gyerekeket toborozni. A motor azonban Domi atya volt, aki rögtön gyerekeket kezdett gyűjteni a hittanosok és a ministránsok közül. Szinte azonnal megalakultak az őrök és rajok (Hunyadi, Petőfi, Wesselényi Anna), egyelőre meglehetősen *ad hoc*-alapon. Minden nagyobb gyerek őrvezető lett, a nagyobb vezetők pedig a Szent Anna Meetingből kerültek ki. (Morva Gábor, Balu, Parragh Gábor és Móni).

November 4-én a csapat már első kirándulására indulhatott Máriabesnyőre, Domokos atya vezetésével, hogy fölkeressék Teleki Pál egykori miniszterelnök és főcserkész sírját. A még kis csapatot néhány szülő is elkísérte. A besnyői kegytemplom meglátogatása után „az őrök az őrvezetők és rajparancsnok-jelöltek köré fölzárkózva, élen a csapatzászlóval és a koszorúval elindultunk a temető felé. Nem volt nehéz megtalálni gr. Teleki Pál sírját, hiszen a cserkészet újjáéledése óta szinte nemzeti zarándokhely lett. Azt, hogy sokan jártak itt előttünk, a sok-sok virág és koszorú bizonyította. A sírnál Noszter István cserkészparancsnok néhány szóval megemlékezett Teleki Pálról, majd zászlótisztelgés és himnusz elénekzése után elhelyeztük cserkészcsapatunk koszorúját és meggyújtottuk az emlékezés mécseseit. ... Mivel időnk még bőven volt a HÉV indulásáig, kerestünk egy helyet, ahol letelepedhettünk. Kétfelé osztottuk a csapatot és megkezdődött az izgalmas adj-király-katonát-játék, melyben a lányok is éppoly férfiasan megállták a helyüket, mint a fiúk. Öröm volt látni a gyermekek játékos jókedvét, amelyben osztoztak a leendő cserkészvezetők éppúgy, mint a kísérő szülők.

Kirándulásunkon kicsit föltündökölt a remény, talán sikerülni fog plébániánkon új életre támasztani a 320-as Nimród cserkészcsapatot.” – fejezte be elbeszélését csupa nagybetűvel az esemény krónikása.⁴ Novemberben folyt tovább a toborzás. 19-én megjelent a csapat

³ A csapat legújabbkor története során sokféle problémával kellett szembenéznünk. Egyrészt a tények közelsége, a távlat hiánya nehezíti a dolgok megfelelő értékelését. Másrészt azzal a nehézséggel álltunk szemben, hogy a csapat egyes részéről és történetének egyes eseményeiről pontos beszámolóik állnak rendelkezésünkre, másokról pedig szinte semmi. Ráadásul az évforduló ideje is sürgetett. Munkánkat tehát a középkori krónikaírók módjára, főleg a rendelkezésünkre álló visszaemlékezésekből: Pista bácsiéből, Fűszfás Balázséból, Farkas Tamáséból, Pogány Anikóéból és a tábori naplókából kompiláltuk össze. Ebből származnak művünk egyenetlenségei. Reméljük azonban, hogy a pusztán tények közlésével is fontos lépést tettünk az események későbbi, kritikus értékelése felé.

⁴ *A Felsővízvárosi Szt. Anna plébánia 320. Nimród cserkészcsapatának Cserkészértéskönyve*. 1. (1989. nov. 19.) 4. o.

Cserkészértéstitője (azóta sem jelent meg több szám), amelyben Domokos atya arra kérte a szülőket, hogy „ha már elkezdtük, tekintsük szívügyünknek a cserkészmozgalom újjáélesztését.”⁵

Eközben a Szövetségtől küldött vezető, Ferenczi Márta néni vezetésével a lányok is megszerveződtek. A vezetők Domokos atya rábeszélésére itt is a Meetingből kerültek ki (Kocsárdi Ági, Parragh Móni, Haluska Emese). Utóbbi erre így emlékezett vissza: „Domi atya szeptember végén többedmagammal behívott a szobájába és nagy-nagy hévvel előadta, hogy cserkészeknek kell lennünk. Ezen mi – legalábbis én – nem sokat filozofáltam, hiszen amit a Domi atya ennyire jónak tart, az nem lehet hülyeség. A magam részéről rögtön igent mondtam, bár azt sem tudtam, mi fán terem az igazi cserkészet.”

Ezzel nem volt egyedül. A hórukk-szervezésnek ugyanis – mint ahogy Kopácsi Zoli előre figyelmeztetett rá – az lett a következménye, hogy képzett vezető nem volt a csapatnál, leszámítva azokat, akik jelentkeztek az első, a Bem rakparti művelődési házban rendezett segédtishti „roham-kiképző” tanfolyamra (3 hónap, heti 1 alkalom). Erre a csapatból öten jártak: Balu, Morva Gábor, Parragh Gábor és Móni, Kopácsi Zoli (valamint az elején egy rövid ideig Haluska Emese). A végére az első négy cserkészfogadalmat, majd később, 1990 tavaszán – egy, a Hármashatár-hegyen rendezett próba-akadályverseny sikeres letétele után – a Mária utcai jezsuita templomban tishti fogadalmat tett.

Az újonnan képzett segédtishtek a rajokat vezették: Morva Gábor és Balu a Petőfi rajt, Kopácsi Zoli és Parragh Gábor a Hunyadi rajt, Márta néni és Parragh Móni a Wesselényi Anna rajt. Ennyi képzett vezető azonban vajmi kevés volt 110 gyerekhez. Itt bosszulta meg magát a hórukk-szervezés. Mivel az őrsvezetők kijelölése nem jelentette azt, hogy az illető valóban alkalmas volt őrsvetőnek, az összejövetelek jobb híján mindenhol rajgyűlések formájában történtek. (Csak zárójelben a Hunyadi raj őrsvetői: Latorcai Csaba – Cinege őr, Gulyás Gergő – Sas őr, Kismarty Lechner Balázs [Leó] – Sólyom őr, Balogh András – Cinege őr). De még így sem volt könnyű. „A cserkészetről ... csak annyit hogy nagyon nehéz.” – panaszkodott az egyik fiatal vezető 1990 januárjában – „Nehéz a kicsikkel, mert kicsik és nehéz a parancsnokunkkal, mert öreg...”⁶

A foglalkozások a Hősök kápolnájában folytak. A kisebb fiúk szerdán, a nagyobbak pénteken, a lányok pedig csütörtökön gyülekeztek. A szerdai foglalkozást Morva Gábor (a Batthyány utcai általános iskola tanára) tartotta, pénteken pedig Kopácsi Zoli kötötte le a figyelmet azóta is emlegetett lelkiismeretes módon. A lányok gyűléseit Ferenczi Márta cserkésztsiht, mint lány rajparancsnok (Wesselényi Anna raj) tartotta, de ez még nem volt igazi cserkészet.

Az újjáalakult csapatnak anyagilag is teljesen a nulláról kellett indulnia, többek között gazdasági téren is. A csapat működéséhez szükséges pénzt a szülők teremtették elő, tagdíj formájában, és Pista bácsi gondos kezelése mellett ez biztosított kiadásainkhoz megfelelő anyagi fedezetet. 1989-ben tartottuk az első csapatkarácsonyt, még igencsak szűkös keretek között. Mégis sikerült minden cserkésznek némi kis ajándékot adni (ez volt az első komolyabb kiadásunk).

A hórukk-szervezésnek matematikailag tagadhatatlanul volt eredménye: az áprilisi fogadalomtételre 110 fős csapat állhatott föl. 1990 márciusában ugyanis az újoncok letették az újoncpróbát és április 1-én, a 10 órás misén Dr. Nemes Zoltán, az I. cserkészkerület ügyvezető elnöke kivette tőlük a fogadalmat. Addigra elkészült a csapatzászló, valamint a raj- és az őrsi zászlók is, részben a plébánia anyagi segítségével. A csapatzászlót a KDNP adományozta és

⁵ Ugyanott. 1. o.

⁶ Levél Koltai Andrásnak 1990. jan. 24.

olyan apácák varrták, akik miseruhákat szoktak készíteni. Éppen az utolsó pillanatban készült el: a fogadalomtétel előtti nap hozta el Morva Gábor. A szentmisét a plébános atya celebrálta és ő szentelte fel a csapatzászlót is. Az ünnepségen részt vett számos vezető a Szövetség és a kerület részéről is, akik különféle emlékszalagokat kötöttek a zászlóra. „Gábor atya igen megható beszédet mondott. A jelenlévő szülők és a hívek sokasága a meghatottságtól könnyes szemmel nézte végig a fogadalomtételt.” – emlékezett vissza Pista bácsi. „A hétvégén cserkészsé avattak(!), irtó nagy ceremónia keretében. ... Nagyon élveztük magunkat.”⁷ – írta egy fiatalabb résztvevő, némileg más perspektívából. Annak azonban mindenki örült, amikor fogadalomtétel után a plébános atya vendégül látta a csapatot az Angelika presszó helységeiben.

Ettől kezdve kezdtek kiscserkészkorúak is fölünedezni a lányrajban, amelyet Márta néni kettéosztott. A nagyobbakat ő, a kisebbeket Parragh Móni vezette.

A következő fontos feladat a nyári nagytáborra való felkészülés volt. Az első két évben a fiúk és a lányok külön táboroztak. A fiúk táborhelyének a Csobánka melletti Szentkutat választottuk, a lányokéhoz pedig a Balaton melletti Gyenesdiást. A csobánkai táborhelyet Bolberitz Henrik, egyik cserkészünk édesapja szerezte, aki a tábor felépítéséhez is igen nagy segítséget nyújtott. A sátrak felferésében egyébként több szülő is segített. A táborozás előtt nagy fejfájást okozott, hogy honnan szerezzük be a szükséges konyhai felszerelést. Végül ez is megoldódott, hála Kopácsi Zolinak, akinek sikerült megszereznie egy felszámolásra ítélt üzemi konyha teljes felszerelését. Bolberitz Henriknek köszönhetően Csobánka községtől egy gulyáságyút és valahonnan több sátrat is kaptunk.

A fiútábor július 8-tól 17-ig tartott, 46 cserkész részvételével. Parancsnoka Morva Gábor volt. A konyhát két lány, Müller Barbara (később Morva Gáborné), és egy évfolyamtársa, illetve Váradi Laura vezette a csobánkaiaktól kapott gulyáságyúban. A csapat le- és felutaztatását maradéktalanul a lelkes szülők segítségével oldottuk meg.

A csobánkai táborban a Súlyom (őrsvezető: Leó), Cinege, Sas, Sirály (Balu), Puma (Czár Józsi) őrsök vettek részt. A cserkészek vezetésében sokat segítettek a Kassai Endre vezette Toldy Ferenc raj tagjai. Ők, a Toldy Ferenc Gimnáziumba járó cserkészjelöltek, a tábor előtti utolsó pillanatban csatlakoztak hozzánk Toldy raj néven.⁸ Nagy szerepet játszott ebben egy, a fogadalomtétel előtt két héttel közösen végzett lelkigyakorlat is, a leányfalui jezsuitáknál.

A tábor nyugodt helyen volt, a forrástól 300 m-re, kiépített árnyékszékekkel. Egyedüli gondot az éjszakánként odajáró helybeli, sötétbőrű lakosok okoztak. „Ha visszagondolok, meglep, hogy mennyire nem éreztük az első zászlófelvonáskor, – melyet még a szülőkkel együtt tartottunk az első napon – hogy ez a zászló több, mint 40 évi bűjtetés után kerül újra méltó helyére, egy 6 méter magas zászlórúd tetejére.” – emlékezett vissza Balu. Pista bácsi majd minden nap lejött, ugyanis nem tudott ott aludni a táborban. Vasárnap Domi atya jött le misézni.

A fő hangsúlyt az alaki kiképzésre fektettük. Csináltuk reggel, délután, napsütésben és esőben. Természetesen játékokkal fűszerezve. Tartottunk menetgyakorlatot, melynek végén a pilisszentkereshti templom előtt találkoztak az őrsök. Volt egy nap, amit teljesen kitöltött a focibajnokság. Volt fordított délután, mikor a legvérmesebb előjárók (Balu és Endre) meg kellett, hogy ízeleljék, milyen alakzatban menetelni föl s alá, és milyen frissítő érzés a nagyfáig és vissza a békaügetés. Tartottunk forgószínpad rendszerű kiképzést is (ennél jobb programötletünk nem volt). Volt sorverseny is, de az állandó műsorszám a fürdés volt. Ezt a következőképpen oldottuk meg: volt egy körülbelül 2 méteres gumitömlőnk, ezt egyikünk ráfogta a szentkút csövére és pumpált, másikunk locsolta a sorbaálló gyerekeket.

⁷ Levél Koltai Andrásnak. 1990. ápr. 8.

⁸ Róluk szól az egész előző fejezet.

Aztán egyik nap betoppant hozzánk nyolc francia cserkész. Hála Istennek egyik cserkészünk, Balogh Andris (Sirály őr), francia nyelvű iskolába jár, így ő tolmácsolt nekik- nekünk. Francia cserkésztestvéreink ámuldoztak a tábori fegyelemtől, a vigyázástól, stb. Egyik este levetítették nekünk a magukkal hozott diákat. (Biztonságból ugyanis volt egy kis aggregátorunk, azt használtuk.) A tábor egyik kiemelkedő eseményének számított, amikor két napon át mérkőzött egymással a francia cserkészek csapata és csapatunk „vezérkara”. Történt ugyanis, hogy egyik nap ebédnél kihívtak minket egy rögbimeccsre. „Nimródok! Nimródok! Mi vagyunk a legjobbak!” csatakiáltással vonultunk be és dobáltuk a nézők közé a piros szalagból kötött fejdíszünket. Az elsőt, lévén tapasztalt játékosok, a franciák nyerték 1 góllal, de mi másnapra visszahívtuk őket. Fergeteges volt a játék. Nyertünk, és mondhatom, nem volt rajtunk egy ép ruhadarab és ép testrész sem. A két csapat egymást támogatva vánszorgott föl a szentkúthoz frissülni. Azt hiszem, a két meccs nem csak a játékosoknak volt emlékezetes. Gondolom azt abból, hogy a kis Nimródok ott örjöngtek a „lelátókon”.

Azt hiszem, a tábor mérlegét az a szeptemberi szülői értekezlet vonta meg, amelyen elhangzott egy-két erős bírálat felénk – hazaküldtünk ugyanis egy gyereket, aki újra és újra, a figyelmeztetés ellenére veszélyes helyzeteket teremtett. Nem nekünk kellett válaszolni, hanem Gulyás Gergő édesapja állt föl, mondván: az ő gyereke már sok más táborban volt, és nem tudja, mi mit csináltunk a táborunkban a gyerekekkel, de az övé még soha nem volt ilyen szófogadó és összeszedett, mint azóta.

A lányok a 4. sz. BIK és a 221. sz. Anonymus csapatok lányaival közösen táboroztak Gyenesdiáson, a plébániakertben július 2-12. között. A táborparancsnok Ráth Györgyné (Anikó néni), helyettese Ormay Józsefné (Vera néni) volt. A Nimród-lányokat Ferenczi Márta néni vezette, de mellette ott voltak Parragh Móni, Kocsárdi Ági és Haluska Meme is. A két résztvevő Nimród-őr (vagy ahogy akkor lánycserkész-szokás szerint hívták: család) a Százszorszép (ö.v.: Kocsárdi Ági, sőv.: Tám Hajni) és a Rigó (ö.v.: Meme) csak 6-án érkezett a táborba.

A különböző kirándulások és tábori programok mellett július 12-én akadályverseny volt, melyen többek között Meme „tűrés”-próbaképpen SZUKU-val fűjt be mindenkit (ez egy roppant bűdös szúnyog- és kullamcsriasztó spray), Kocsárdi Ági kim-játékot vezetett, Márta néni állomásán pedig a keszthelyi Balaton Múzeumban látottakra kellett emlékezni. A hivatalos beszámoló szerint „a családok megéreztek a cserkészletből sugárzó erőt; azt, amely a cserkészruha és a családzászló összetartó erejéből, az önnevelés érdekében önként vállalt és teljesített feladatok jóleső érzéséből, a sikeresen kiállt megpróbáltatások önbizalmat növelő hatásából, a jóban és rosszban összehangolódott kis csapat jókedvéből, az egyszerre lépés ritmusából árad...”⁹ A résztvevők azonban ennél prózaibb dolgokra is emlékeztek, például az odaégett és felkapart tejberizsre, amelytől többen rosszul lettek... Mindazonáltal, ahogy a fiúkénak, ennek a tábornak is az volt a legnagyobb eredménye, hogy egyáltalán volt, negyvenkét év óta először.

2. A második év, Királyrét és Verőce (1990-1991)

1990 ősztől Morva Gábor „bácsi” elmaradt a csapattól, Kopácsi Zoli is visszahúzódott. Gábor „bácsi” helyét a Petőfi raj élén Balu, Kopácsi Zoliét a Hunyadi raj élén Parragh Gábor foglalták el, mint rajparancsnokok. Balu augusztusban bevonult katonának. Gábor pedig ősszel elment a Csillebércen rendezett tiszti kiképzőtáborba és megszerezte a cserkésztszti képesítést.

⁹ Gyenesdiási cserkészleány-tábor (ilyen volt...) Tábori emléknapló Pogány Anikó tulajdonában.

A táborból hazaérkezve tovább folytattuk cserkészmunkánkat. Sokat jártunk kirándulni, és saját kereteinken belül őrsvezetőket képeztünk. Erre nagyon nagy szükség volt, mert a csapatnál nem voltak képzett őrsvezetők, akik nélkül pedig lehetetlen volt igazi cserkészmunkát végezni. A kiképzés, amely végül 1991 nyarán, a Parragh Gábor vezette királyréti őrsvetetői táborral fejeződött be, maga elég jól sikerült, ám a végzetek közül senki nem vállalta őrsvetetését azokon kívül, akik addig is őrsvetetők voltak. Ebből le is vontuk a következtetést: ettől kezdve őrsvetetőjelölteink csak központi, illetve (egy ízben, 1992-ben) körzeti VK-táborokban szerezték meg képesítéseiket.

Teltek a napok, és mi ismét készülhettünk karácsony szent ünnepére, amelyen három jövőendő cserkészvetető tette le fogadalmát. Egyikük, Pogány Anikó erre így emlékezik vissza:

„A cserkészettel először az 1989/90-es tanév folyamán találkoztam. A Toldy Ferenc Gimnáziumban megjelent egy plakát, hogy «... iskolánk legrégebbi hagyományait követve újjáalakult a cserkészcsapat. Ha szeretnél olyan ismeretekkel rendelkezni, amelyekkel akár életet is menthetsz... szeretnél túrázni.... szeretnél közelebb kerülni Istenhez akkor jelentkezz Szűcs Ádámnál. » Engem mindig vonzott egy ilyesmi, úgyhogy többször elhatároztam, hogy elmegyek, de már negyedik voltam, és arra gondoltam, hogy pár hónapon belül úgyis abba kéne hagynom a cserkészkedést. Így ez elmaradt.

Amikor 1990 szeptemberében lementem a Szent Anna templomba, megtudtam, hogy ott is van csapat. Többeknek, akik cserkészek voltak, említettem, hogy engem érdekel a dolog. Domi atya hatalmas lelkesedéssel fogadta a dolgot, komolyabb segítséget azonban egyedül Parragh Gábortól kaptam. Ő adott pár könyvet, amelyeket elolvastva egészen beleszerettem a cserkészetbe. Minél előbb fogadalmat akartam tenni, és Domi atya közölte is, hogy ennek nincs semmi akadálya. Ezt Parragh Gábor kicsit furcsállotta (Domi atya nem lévén cserkész), azonban december elején megbeszéltem Pista bácsiból egy időpontot, amikor letehetem nála személyesen az újoncpróbát Koltai Andrisal együtt, aki szintén cserkész akart lenni.

Kis szívdobogással, de ott voltam a Hősök kápolnájában a megbeszélte időben. Egy ideig vártunk az Andrisra, majd elkezdte kérdezni a törvényeket, illetve jelentésüket. Húsz perc múlva kivágódott az ajtó, beesett rajta Andris, és amikor a kissé morózus Pista bácsi feltette neki a kérdést: «ötös törvény?», azt mondta: «ja én azokat nem tudom...» Utána Pista bá tőlem a megyeri nagytáborról kérdezett, amiről én azt sem tudtam, hogy volt, Andris pedig csillogó szemekkel részletes és mindent kimerítő tájékoztatásba kezdett... Az eredmény az lett, hogy december 21-én, Steinbach Péterrel együtt hárman fogadalmat tettünk.”

Az ünnepség a szociális otthonban volt. Már igazi nagy karácsonyfát tudtunk állítani, amit a végén az otthon idős lakóinak ajándékoztunk. Az ünnepségre meghívtuk a plébános atyát, az otthon lakóit és cserkészeink szüleit is. Az egyes őrsvetők külön kis műsorral készültek, majd a fogadalomtétel szertartása után a cserkészek megajándékozták egymást, illetve az időseket. Ezenkívül végigjártuk az otthon azon lakóit, akik egészségi állapotuk miatt nem tudtak résztvenni az ünnepségen, és őket is megajándékoztuk.

A három új vezető közül Steinbach Péter rögtön el is tűnt a csapat életéből, Andris pár hónapig a Hiúz kiscserkészőrsnél lett segedőrsvetető (Kassai Endre mellett), majd abbahagyta (inkább a meetingért dolgozott), Anikó pedig a lányrajhoz került, amely akkor a Wesselényi Anna nevet viselte és három őrsvetéből állt: Százszorszép (Kocsárdi Ági), Rigó (Meme), Fecske (Parragh Móni). A cserkészmunka színvonalára jellemző volt, hogy amikor Anikó közölte velük, hogy cserkész szeretne lenni, mind nagyon örültek, de semmi egyebet nem tudtak mondani. A gyerekek ugyan nagyon lelkesek voltak, a vezetők azonban igazából nem is akartak, de főleg nem tudtak cserkészek, pláne vezetők lenni. Akkor itták a levét annak, hogy beugrottak Domi atyának. Visszaút addig nem volt, de amint alkalom nyílt a menekülésre – és ez volt Anikó

megjelenése – azonnal átadták a stafétabotot. Minden vezetőképzési háttér nélkül ezen nem is lehet csodálkozni.

Márciusban Meme, a Rigó őrs vezetője (az akkor előadott „Gyilkosság a székesegyházban” városmajori próbája után) közölte Anikóval, hogy bár ő inkább a kicsiket szereti, de a jelenlegi őrs nagyokból áll. Egy „használd egészséggel”-mondattal tehát átadta őket. Az új őrsvezető első őrsgyűlésén az őrs új nevet választott: Szamóca. Első nagyobb programjuk egy többnapos portya volt, a debreceni Református Világtalálkozón. Ezen ott volt már Iski Móni is, aki akkoriban jelent meg a csapatnál, előző csapatát, a 400. Péter-Pált hagyva ott. Pár napon belül átvette Parragh Mónitól a Fecske őrsöt. Végül Szeptemberre Kocsárdi Ági kimaradásával a tavasszal még funkcióban levő harmadik őrsvezető is eltűnt.

A fiúk éves táborainak Parragh Gábor volt a parancsnoka. A többes szám azért indokolt, mert a csapattábor még egy őrsvezetőképző-tábor is megelőzte. Mindkettő Királyréten, a Hizlalda nevű réten volt. Az őrsvezetők tábor – amelyről már volt szó – július 5-10. között volt. A jelöltek négy őrsöt alkottak (Vadkan, Daru, Táltos, Tündérke) és a program főleg különböző meghívottak és csapatbeliek által tartott előadásokból állt. A legtöbb témából valamelyik őrsvezetőjelölt készült föl: ezekről emlékeztető is készült Csépai Miki szerkesztésében.¹⁰ Itt is volt alakizás, amely azonban a lányoknak kevésbé „feküdt”: Meme például strandpapucsban jelent meg és végig ebben is trappolt. Emlékezetes maradtak továbbá például Leó idomított lepkéi, amelyek közül az egyiket úgy megszelídítette, hogy alig tudott megszabadulni tőle.

A fiúk tábor a már kipróbált helyen volt július 2-12. között. A tábor Domokos atya miséjével kezdődött, majd az első napokat a szokásos táborépítési munkák jellemezték, amelybe a patak duzzasztási munkái is beletartoztak. A további programban voltak őrsi portyák a Csóványosra, kiképzés forgószínpad-rendszerben, valamint egy szomszédos tábor megtámadása Kassai Endre vezetésével. Ez utóbbin csak néhány vezető vett részt, és nagyon jól sikerült, bár a megtámadottak kicsit hevesen regáltak (bot, kő), mert pár napja nemcsak cserkészek részéről érte támadás a táborukat. Az ellátásról magunk gondoskodtunk: mindennap más-más őrsvezető látta el a szakácsi feladatokat.¹¹

A lányok ezévi táborát Márta néni az előző évhez hasonlóan más csapatokkal közösen képzelte, de júniusban kiderült, hogy valamilyen okból ez nem lehetséges. Domi atyának és Anikónak tehát pár hét alatt a semmiből kellett tábort csinálnia. Domi atya véletlenül talált egy táborhelyet a Verőcei plébánia kertjében.¹² A programtervezés a tábor előtti meetingtúrán történt Memével együtt. Az ötnapos tábor (július 31.-augusztus 4.) programja végül főleg az esős idő nézéséből állt, kivéve egy napot, amikor jó idő volt, úgyhogy kifeküdtünk a kertbe napozni. Egy nap hajókirándulást tettünk Visegrádra, egy másik napon pedig, amikor véletlenül jó idő volt, nagy túrára indultunk. A sok esőtől csúszóssá vált erdei talajon síléccel könnyebb lett volna haladni. Győry Dorka el is csúszott és egy hatalmas méretű, ismeretlen állattól származó lepénybe csücscent bele, viszont közben megtalálta Nóra elvesztett hajgumiját. Az esti tábortüzeknél Gorka Eszter Szandi számokat énekelt nagy sikerrel, amire Meme és Kiss Zsuzsi ropták a táncot. Ha a cserkésziesség tehát nem is, de a szeretet és a jókedv végig jellemezte a tábor. Ahogy később a gyerekek mondták, „ott annyit nevettünk”.

A táborba Iski Móni nem tudott eljönni, így Meme átmenetileg a Fecske kiscserkészőrs vezetőjévé vált, akik nagyon hamar megszerették, pótmamának tekintették. Amikor egyszer

¹⁰ *Emlékeztető a 320. sz. Nimród csekészcsapat nyári őrsvezetőképző táboráról.* Bp., 1991.

¹¹ *Tábori napló.* Kézirat a csapatkönyvtárban.

¹² A szülőknek szóló, július 3-án kelt tábori levélen „Ferenczi Márta rajvezető, Pogány Anikó táborvezető és Haluska Emese táborvezető” nevei szerepeltek.

Andris elbiciklizett a táborba, felvisítottak a kislányok: „megjött a Fecskepapa!” Ez az őrs egyébként (a későbbi Panda), valamint a Szamócák magva is ebben a táborban kovácsolódott össze. A Százszorszépek nem tűntek annyira egységesnek, később a Szamócákba olvadtak.

3. A harmadik év és Dömörkapu (1991-1992)

1991 szeptemberében, miután Balu leszerelt, visszatért a csapatba. Raja, a Petőfi raj Koltai Andris ötlete alapján ekkor vette fel Faludi Ferenc nevét. Úgy éreztük, indokoltabb ez, hiszen a magyar versírás egyik úttörője, mint jezsuita hitszónok két évig (1735-36) működött a Szent Anna plébánián. A rajban megszűnt a Sirály őrs: összeépült a Sasokkal (őrsvezető: Sergyán Szabolcs), valamint maradtak a tavaly alakult Hiúz (Kassai Endre) és Puma (Czár Józsi) őrsök. A Hunyadi rajban továbbra is Parragh Gábor maradt a rajparancsnok, az őrsök pedig: Sólóym (Leó), Cinege (Ádám), Turul (Bali), Hód (Czakó Marci).

A lányoknál is fontos változások történtek szeptemberben. A tábor után Márta néni megvált a csapattól, helyére Pogány Anikó került. Hamarosan a Fecske őrs vezetőjét, Iski Mónit is, aki erkölcsi magartásával nem felelt meg a követelményeknek, eltanácsoltuk a csapattól. A vezetőhiány *deus ex machina* oldódott meg. Akkoriban jött egy újonclány, akit a nővére kísért le, aki egy kicsit érdeklődött a cserkészlet iránt, így következő héten már Román Kinga lett a Fecske őrs vezetője. A szintén a Fecskékből kivált Liliomokhoz pedig a Domi atya által rábeszélte Hetes Mikolt került. Mikolt azelőtt a 433. sz. Szt. Bernátnál volt, ott szerzett őrsvezetői képesítést. A Nimróddal nem sok kapcsolata alakult ki; minden héten bejött, tartott egy nagyszerű őrsgyűlést, majd elment. Az őrssel az 1992. évi nyári táborról kezdve az egy év után Olaszországból hazajött Meme foglalkozott tovább. A legnagyobbakat, a Szamócákat Anikó vezette. Román Kinga hamarosan leadta a Fecskéket és elment a csapatból, velük Bognár Évi (a Szamóca őrsből) foglalkozott tovább. (A Fecske őrs a nyári táborban vetkőzte le az állítólag még Márta nénitől kapott nevüket, és így – mivel lehetőleg kárpát-medencei növénynév volt az ajánlott – választották a Panda nevet.) Már közvetlenül az 1992. évi tábor előtt a Szamócákból alakult még egy őrs, az Egerek, Exner Nóra vezetésével. Ők azonban nem „élték túl” a nyári tábor, szeptemberben visszatértek a Szamócák közé. A raj neve ekkortól már Árpádházi Szt. Erzsébet volt.

Ez év tavaszán, a húsvéti szünetben Héregen fejeződött be a kerületi őrsvezetőképző tanfolyam, amelyet ősz óta többen végeztek a csapatból: Offenbeck András, Pál Gergely, Beliczai Bea, Bognár Évi, Exner Nóri, Géher Kati, Jobbágyi Gabi, Kiss Zsuzsi, Péchy Orsi és végül Farkas Tamás, aki ekkor tett fogadalmat is, majd nyáron Gáborral, Baluval, Anikóval és Párkányi Balival együtt közvetlen a csapattábor előtt voltak központi segédtszti táborban. (A tábornak kiképzője volt Kopácsi Zoli.) Ők voltak az újjáalakult csapat első rendesen kiképzett segédtszti. Ez egyébként a csapattábor hangulatát nagyban befolyásolta: sok új játékot tanultunk.

Az évközi munka az említetteken kívül nem hozott újat, hacsak azt nem említjük, hogy majdnem megnyertük a Szent György-napi országos cserkészvetélkedő vándorserlegét. Ezen csapatunkból a Turul és a Szamóca őrs indult. A cserkészparkban tartott akadályverseny igen változatos volt: célbafejelés, helyből távolugrás, növényfelismerés, Erdély története, terepfutás... A Szamóca őrs a lányok között I. helyezést ért el, a kupát azonban a győztes fiúőrsnek adták, ami kicsit bántotta is a lányokat. A csapatkönyvtár azonban értékes jutalomkönyvekkel gyarapodott.

Újabb izgalmakat csak a nyári tábor helye keltett. A Gábor által kinézett helyről, Döbröntéről (Pápa mellett) ugyan már minden engedély megvolt, de Domokos atya és mások szerint Döbrönte túl messze volt (az biztos hogy oda nem lehetett minden nap autóval kijárni). Ezért –

némileg puccsszerűen, Gábor tudta nélkül – másik táborhely után Domokos atya és Balu másik táborhely után néztek és meg is találták a Pilisben, Dömörkapunál a Bányász úti réten. Az új hely előnyeiről Pista bácsit is meggyőzték. Gábor ezek után nem vállalta el a táborparancsnokságot, így az Balu lett, ő pedig a fiú altábor parancsnoka. Ebben az évben táboroztak először együtt a fiúk és a lányok: a lány altábornak Anikó volt a parancsnoka. A létszámot 54 fiú (ebből 6 újonc) és 18 lány alkotta.

A július 8. és 18. közötti tábor – Pista bá későbbi értékelése szerint – „egyszerű, de jól megszervezett volt.” Két árnyékszék, a Bükkös-patak, két asztal padokkal valamint egy táborkereszt – ezek voltak a helyi adottságok. No meg körös-körül a Pilis.

Először készült tábori emlékpótló is, amelynek fehér alapján feketével a tábor helyét és idejét föltüntető fölirat mellett egy ősmagyar lovas (Leó műve) volt látható. Igaz ezt nem a táborban, csak később, Mikuláskor osztottuk ki. Keretmesénk ezúttal sem volt. A táborban Domi atya misézett. Két kiképzési napot tartottunk. Eredményesen fogadtunk egy rajtaütést és majdnem mi is rajtaütöttünk egy magyar-osztrák táboron, de az éjjel eltévedtünk. Majd 10 km-t kellett volna gyalogolnunk a célíg és rövidíteni akartunk. Csúnya fölsülés lett a vége. Vissza kellett, hogy forduljunk. Hajnalra értünk haza fáradtan.

Volt egy csúnya afférunk is. A papát, aki a vizet és ennivalót hordta nekünk a kocsijával, este megtámadták. Nem lett belőle baj, de kellemetlen epizód volt.

Egyik hajnalban a fiúk egy része kivonult egy közeli magaslatra és tábort ütött. A többieknek ébresztő és reggeli után az volt a feladata, hogy derítsék föl őket, majd hozzák el a zászlójukat. 10 órakor beállt a hadiállapot. A kintlévők is fölvették számaikat és kezdődött a harc. A hadijátékot megpróbálta elmosni egy makacs eső, de hiába erősködött. A játék végén a pirosok hitték magukat győztesnek, „Mi vagyunk a pirosok, pirosoknál nincsen jobb...”-ének szóval vonultak be a táborba Csépai Miki vezetésével, de a döntőbíró (Gábor) döntetlent hirdetett ki, mert a játék bizonyos részei inkább birkózásra, mint számháborúra emlékeztettek.

A tábor alatt a nagyok két napra, a kisebbek egy napra mentek el portyázni, felfedezni a vidéket. Pista bácsi néhány napon lejött. Egyszer Domi atya is elkísérte. Pista bácsi sorakozót rendelt el, ahol tanúi lehettünk Domokos atya cserkészfogadalomtételének. (Addig ugyanis nem volt cserkész.) Sajnos azonban ez a fogadalomtétel egy korszak végét is jelentette: augusztusban ugyanis Domokos atyát svábhegyi plébánosnak nevezték ki és tíz év után elhagyta a Szent Annát. Távoztával egyik legtevékenyebb támogatóját veszítette el a csapat.

4. A negyedik év és Döbrönte (1992-1993)

Az 1992/93-as évet ismét új felépítésben kezdtük. Gábor úgy döntött, hogy lemond a parancsnok-helyetességről mert nem tud Pista bával együtt dolgozni. Utódja az év folyamán Farkas Tamás lett, akiről Pista bá többször úgy beszélt, mint jövőendő utódjáról.

A váltás nem jelentett túlzottan nagy törést a csapat munkájában, hiszen az őrsök meglehetősen önállóak voltak. Összefogott koncepció, csapatmunkaterv azonban ekkor még nem létezett. A lányok működését még az is gyengítette, hogy parancsnokuk akkor nem a Szent Annába, hanem a svábhegyi plébániára járt. Újdonságként csupán a raj Mikulás-kirándulása szolgált, ahol CB rádió segítségével (Kopácsi Zoli szerzeménye a csapat használatára) keresték meg az erdőben a Mikulást, valamint az, hogy Beliczai Bea (Szamóca őrs) bejutott a cserkész szavalóverseny országos döntőjébe.

A vezetőképzésben nem jeleskedett a csapat – már ami a jelölteket illeti. Ketten – Offenbeck András és Czírók Marci – ugyan elvégezték a központi őrsvezetőképző tábor, de próbázni csak Marci ment el. (Ennek ellenére 1993. szeptembertől mégis Offi kezdett őrsöt vezetni.) A vezetők

közül ugyanakkor Parragh Gábor, Beja Ági (1993 nyarától Gábor felesége, 1993 szeptemberben pedig kismarosi csapatától a Nimródhoz igazolt) és Farkas Tamás tagja volt ugyanezen tábor kiképző-keretének.

Az 1993. évi csapattáborunk helyszíne az előző évben „kihagyott” Döbrönte lett. Ez volt első keretmesés táborunk, amelynek sikere a rutinos vén rókák mellett főleg a táborparancsnokon, Farkas Tamáson múlt. (A lányok ugyan kifogásolták, hogy a legjobb programok – szerintük – csak a fiúk számára készültek.) A tábor szervezésében részt vett Koltai Andris is, aki két év szünet után ekkor kezdett el újra cserkészkedni. A keretmesét is a helyszín, pontosabban az ott található középkori várrom történeti múltja ihlette (valamint a két bölcsész: Farkinc és Andris). A tábori tájékoztatók – Mátyás király nevében a „Sólymos, Cinégés, Turulos, Sasos, Pumás, Leopárdos, Hódos, Gepárdos címerek büszke viselőinek” kiadott oklevelek – már előre erre hangolták a cserkészeket. Arról volt szó bennük, hogy „Döbrönte ura, az erőszakosságáról régóta ismert Himfy Imre a Fekete Sereg távollétét kihasználva rettegésben tartja a Bakony egész vidékét... Minthogy pedig a király által ránk ruházott kötelességünk, hogy az ártalmas embereket megfékezzük ... hadba hívunk titeket, hogy híven teljesítsétek kötelességeiteket, amelyekkel Istennek, szenvedő hazátoknak és keresztény testvéreiteknek tartoztok.”

A táborparancsnok – Farkas Tamás – a nádori címet viselt, a velünk táborozó káplán: Süllei László atya az esztergomi érsek címét kapta, a vezetők pedig más előkelő tisztségeket nyertek. A táborban a kerettörténet hangulatát a nyitótábortűz teremtette meg, s elsősorban az a tábortűzi szám, amelyben a csapat vezetői Döbrönte történetét és a szükséges ostrom háttérét játszották el, de az őrsöknek önmagukat be kellett mutatniuk egy tábortűzi jelenetben (ilyesfélék születtek: „A kunok Magyarországon”, „Mátyás király és a nagyszombati bíró”). Sőt, az egyik ebéd végén az Őrség őrnagya (Offenbeck András) és az egyik „büszke jáász vitéz” (Balogh Andris) teljesen spontán eme szerepükből (is) fakadó korabeli stílusú és ihletettséggű hosszú szópárbajba bocsátkozott egymással. A középkori várostromot ábrázoló tábori póló és a tábori levelezőlapok is mind a keretmeséhez tartoztak.

A legelső napok egyikén, éjfél tájt történt az is, hogy táborunk iszonyatos zajra, dobogásra, kiabálásra és az őrség „Riadó!” kiáltásaira ébredt. Sátrainkból kiérve támadókat nem találtunk, s az őrség csak annyit tudott mondani, hogy valami kisebb, de igen vad csapat nyargalt át táborunk területén. Sejtettük, hogy Himfy emberei lehettek, így a megfelelő őrséget hátrahagyva egész táborunk üldözésükre – a vár felé – indult. A pár kilométeres út végé felé megpillantottuk a várrom lámpásokkal megvilágított falait, innentől persze csak a legnagyobb csendben haladhattunk. Három hadoszlopra osztva értünk fel a hegytetőre, váratlanul rajtaütve az ott sötétben várakozó csoporton. „Kik vagytok?,” kérdésünkre azonban kiderült, hogy csak Leó úr, a kunok rég várt kapitánya érkezett meg csapataival. Így hát örömmel vonulhattunk vissza táborunkba; az ébresztő természetesen későbbre tolódott át.

Közelünkben más csapatok is táboroztak, a budakeszi Prohászka Ottokár (POCSÉK) és a Szent István bazilika Szent István király (SZIKIR) csapatai. Így a nagyobbak – Kassai Endre vezetésével – rajat is ütöttek az POCSÉK-okon, amit azok sokáig emlegettek.

A közelünkben táborozó csapatokkal közös hadijátékon (számháborún) is részt vettünk, ahol deklaráltan a gaz Himfy serege ellen harcoltunk. Az egy délutánt igénybevevő harc számunkra vesztes békével ért ugyan véget, de a másnap reggeli zászlófelvonáskor megtudtuk, hogy nádorunk „üzenetet kapott”, miszerint tőlünk megrettenve az ellenség mégiscsak eliszkolt. A győzelemről hírt kellett vinni Mátyás királynak. Erre a veszélyes feladatra – hiszen kóbor zsoldosok még lehetnek a környéken – több és a legderekabbak közül kiválasztott vitéz (azaz akik az I. próbát szerették volna letenni) jelentkezhetett, hogy egyedül nekivágjon az útnak.

A győzelmet sportversenyekkel és lovagi tornával is megünnepeltük. Ez utóbbi keretén belül birkózásban, láncos buzogány-harcban (botra kötött spárga végén nagy rongylabda) és gerendaviadalban (hosszabb gerendáról párnás végű bottal lelökni az ellenfelet). A lovagi játékokat a méltóságviselők fényes bevonulása, a nádor és az országbíró összeszólalkozása, párviadala és kibékülése, valamint a sikeres hírnökök lovaggá avatása kezdte meg, s az egész már este, négy lobogó tűz által határolt helyen zajlott. Az egyes versenyszámok kategóriáinak győztesei egy-egy Mátyás király arcképével és táborunk idejének és helyének feltüntetésével díszített, nyakba akasztható (gipsz)plakettet kaptak. A játékokat a váratlanul megjelenő cseh vitéz és egy magyar lovas viadala zárta.

Mivel a hírnökök beszámolóiból kiderült, hogy kószálnak még Himfy-zsoldosok a környéken, az őrsöket különböző irányokban és egyéb, csak az adott útvonalon teljesíthető feladatokkal szétküldtük, hogy ellenőrizzék a környéket. Életkor szerint két-, másfél- és egynapos portyákra mentek.

Következő nap már reggeli torna alatt – az országtanács kivételesen ebben az időben, torna helyett ült össze – a tornát vezető országbíró lázítani kezdte a népet. Ennek lett eredménye az, hogy a megszokottnál nehezebb feladatok után, még ebéd előtt – a másfél napos portyáról visszaérkezőkkel együtt, az országbíró vezetésével – egyenként lefoglalták és megkötözték a vezetőket. Úgy alakult, hogy a vezetőknek mind sikerült megszökniük, s így „gerillaharcba” kezdtek... A nap persze az esti tábortűznél teljes „kibéküléssel” végződött.

A tábor utolsó napján regös délután volt. Miután pedig király urunk parancsát teljesítettük: a döbrönte ellenséget megfutamítottuk és végleg szétszórtuk, nem volt más hátra, mint táborunkat lebontani és saját otthonainkba visszatérni.

Ebben az évben volt a gödöllői Jamboree 60. évfordulója is. Az egykori világtábor emlékére az MCSSZ emléktábort rendezett, amelyen csapatunkból is többen résztvettek, részben mint az I. kerületi altábor tagjai (Balu), részben mint a törzs tagjai: Pogány Anikó, Schusztter Ildi és Balogh Andris tolmácskodtak, Koltai Andris és Farkinc a tábori újságot szerkesztették, Rengl Laci egészségügyis volt, Csépai Balázs pedig a táborparancsnok (Görbe László) egyik „szárnysegédje”.

5. Az ötödik év és Pélföldszentkereszt (1993-1994)

Ősz elején az új cserkészévet még a tábor hangulatában, csapattábortűzzel kezdtük, ahol a nádor azt közölte az egykor győztes döbrönte hadakkal, hogy különleges érdemeinkre való tekintettel Mátyás király városalapítási jogot és szabad királyi városi kiváltságot adományozott nekünk. A többit így már a felépítendő Víziváros főbírája, Parragh Gábor közölte – de ez már egy másik keretmese kezdete volt. Szeptemberben ugyanis a csapattanács újból Parragh Gábort választotta meg parancsnokhelyettesnek, így gyakorlatilag ő lett a sokat betegeskedő Pista bá mellett a csapat vezetője. Egyéb változás az volt, hogy Meme vezetésével két őrssel (Liliom – Meme, Sün – Offi) külön kiscserkész raj alakult. A Pandák vezetését novembertől Schusztter Ildi (aki már a táborban is ott volt) vette át Bognár Évitől.

Ősszel egyébként tábortűzzel egybekötött tábori beszámolót is rendeztünk a vezetőség részvételével a szülőknek Domokos atya svábhegyi plébániájának kertjében. A táborról a keretmesét is hűen közvetítő aláírásokkal tabló is készült.¹³

Az év – részben a Parragh Gábor által első ízben készített csapatmunkatervnek köszönhetően – minden addiginál tartalmasabb volt. Az addigi időleges vezetői gyűlések helyett havonta

¹³ Látható a csapatotthonban.

kezdünk csapattanácsot tartani. Az éves keretmese szerint minden őrsmesterséget választott. Az ekkor bevezetett kilométer-gyűjtési rendszer is ösztönözte az őröket. Az őrsgyűlések is tartalmasabbak lettek, elkezdünk járni Náda Béla bá természetvédelmi programjaira. Először rendeztünk csali-napot, Vastuskó Kupát, Mikulás-meseerdőt és erdei karácsonyt.¹⁴ Sőt nyomtatásban is megjelentünk annak köszönhetően, hogy a Farkas őrsmestere a kategóriájában az országos cserkész tájékozódási versenyen I. helyezést ért el. A haladás érezhető volt, a csapat egésze tekintetében és az őröknél is már látszott, hogy sikerül egyre közelebb vinni egymást a Bi-Pi által elképzelt ideálhoz.

1994-ben ünnepeltük csapatunk újjáalakulásának öt éves évfordulóját. Ennek öröme elhatároztuk, hogy május 13-14-én többnapos újjáalakulási ünnepséget rendezünk. Igazi gyerekorientált programokat és játékokat akartunk szervezni. A program péntek este a szülői bulival kezdődött. Sajnos azonban csak azok a szülők jöttek el, akiket eddig is ismertünk és akikre eddig is számítottunk. A szombat délelőttöt a mise próbájával kezdtük. Utána következtek a sportversenyek a Toldy gimnázium udvarán. Választás szerint lehetett focizni és kosarazni, mindkettőnek nagy sikere volt, továbbá nem volt elhanyagolható tényező a kiscserkészek által árult pattogatott kukorica sem (az egyik meetingesnek, Verő Kingának köszönhetően). A játékos „családi” vetélkedőt a szülők hiánya miatt a jelenlevő cserkészek két részre osztott csapata játszotta le. Nagyon mókás és ötletes dolgok voltak: például 10 perc alatt minél hosszabb láncot kellett ruhákból összekötni. Ehhez a nylonharisnyától a cipőfűzőn át a pulóverekig mindent felhasználtunk. Talán jobb is, hogy nem voltak szülők... Ezután következett az ünnepség fénypontja, a szombat délutáni mise a Szt. Ferenc Sebeiben. Ezt az összes, a csapat életében szereplő káplán (Domi atya, Laci atya) és a mostaniak (Zsolt atya, Gyuri atya) közösen mondták. A csapat a cserkészindulót énekelve – a Pista bácsitól tanult felvezetővel együtt – vonult be a templomba. Parragh Gábor gyönyörű emléklapokat készített, amelyeket ünnepélyesen adtak át az alapító tagoknak. A bíboros atya pedig – szertartójának, Süllei László atyának közbenjárására (ő egy éves Szent Anna-beli káplánkodása után került ebbe a tisztségbe) – levelet írt Pista bácsinak, amely így szól:

„Örömmel értesültem róla, hogy a Nimród cserkészcsapat május 14-én ünnepli megalakulásának ötödik évfordulóját. A Magyar Katolikus Egyház, benne az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye reménységei azok a fiatalok, akik elkötelezett keresztény nevelést kapnak, és életükkel tanúságot tesznek evangéliumi reményükről. A fiatalság keresztény szellemű nevelésének, erkölcsi alakításának egyik jó eszköze a cserkészlet. Kíváncsi vagyok, hogy a megkezdett cserkészéletet eredményesen folytassák tovább. Megalakulásának ötödik évfordulója alkalmából további munkájukra Isten áldását kérem főpásztori szeretettel Paskai László bíboros, prímás, érsek.”¹⁵

Mise után agapé következett a kolostor Dunára néző kertjében, ahol a magát megnevezni nem akaró adományozó hatalmas Dobos-tortáját és a jó hangulatot még egy kis eső sem tudta elmosni.

Az 1994. évi tábor augusztus 6-18. között Pélföldszentkereszten, egy, a szaléziak kolostora melletti völgyben volt, ezúttal nem tisztáson, hanem fák között. A lányok kicsit arrébb, külön altábornokot alkottak. A hely kicsit későn lett meg: Pélföldszentkeresztre először tavasz végén jött le Pista bácsi., Zsolt atya és Párkányi Bali. Ők lefoglalták a helyet, majd július 16-án még egy „abszolút” táborelőkészítő bizottság is fölmérte a terepet. Végül összeállt a keretmese,

¹⁴ *Nem félünk, mert cserkészek vagyunk. Mi történt 1993. őszén a Nimród cscs.-ban?* Bp. 1994.

¹⁵ *Éljen a cserkészlet! A 320. sz. Nimród cserkészcsapat évkönyve.* Bp., 1994.

megszülettek a programok vázlatai, vettünk felszerelést, élelmiszert, szereztünk kocsit, teherautót, lettek (a Szövetségtől) nagy katonai sátrunk. És eljött a nagy nap: a tábor kezdete.¹⁶

Első nap estére készen volt egy tűzhely, a konyhasátor polcokkal, le volt kaszálva a rét, állt a szersátor és készült az egyik latrina, illetve a lányoknak is állt már a sátruk. Másnap folytattuk a tábor építését. Augusztus 8-án volt a tábornyitás napja. Az ezen a napon érkezettek kissé késve, két csoportban jöttek. Czakó Marci autóját szénával letakarták és az így elkészült szekér hozta a táborba az utóbb érkezők csomagját. Nekik maguknak a „városkapun” kellett „besétálniuk”. Mindenkit kézről-kézre adogatva hason végigdobáltak a városlakók kettes oszlopán. A következő napok ismét főleg építkezéssel teltek el. 10-én azonban reggel (inkább éjszaka) fél négy körül a megtámadott örök riadóztatták a tábort. Miután meggyőződünk arról, hogy az ellenségnek nyoma sincs a tábor környékén, elmenekültek, két csapatban üldözésükre indultunk és számháborúzni kezdtünk. A csatát hat órákor, kivilágosodáskor fújták le, (az ébresztő megszokott idejében). Másnap reggeli után indultak útnak az I.-próbázók. Útjuk a Bajóti Öregkővön öt állomásból állt és kb. 6 km-t kellett gyalogolniuk. Délelőtt még elbúcsúztattuk ebern-i cserkészbáratainkat. (Eddig a napig a bajorországi Ebern-ből két őrsnyi német cserkész táborozott velünk, akik az Europäische Pfadfinderschaft St. Georg tagjai. Egyik délután tartottuk a kiscserkész jelölt-próbát meseerdő keretében, az öt kiscserkész közül azonban csak hárman tették le. Este a szomszédban táborozó 929. sz. Szt. Mihály cserkészcsapat meghívására indultunk tábortűzre. A tábortűznél a csapat idősebb vezetői kedvesen fogadtak, műsoraikkal azonban főleg a mi fiaink tettek ki magukért. Különösen Leó és Rotzik Jani hasbeszélő száma aratott nagy sikert.

Másnap, 13-án vásári multságok voltak. Volt sokféle vetélkedő, látványosság és általában mindenki jól szórakozott. Délután bábszínház, tollasmérkőzés, iszapcsata volt Leó és Czakó Marci (a napostiszt) között. A bukmékerekénél (Offi és Érdi Bálint) mindenki szeretett volna minél több petákot gyűjteni és ez oda fajult, hogy sok volt a bunda, de még nagyobb az infláció. Este lelki tábortűz volt, majd a vízivárosi polgárok avatása, amely nagyon szépen sikerült. Miután a tábor elcsendesedett, páran még átmentek a szomszéd táborba egy rajtaütés erejéig, de ez az ottani vezetők értetlensége miatt rosszemlékű kalandba fulladt. A fiúk mindenesetre nagyon fegyelmezettek voltak, nem vitatkoztak a velük kiabáló idősebbekkel.

A sűrű programban 14-e regös nap volt. Még reggeli előtt történt a nap fontos eseménye, a fogadalomtétel. Többek között két vezető: Kvassay-Sajó Krisztina és Mátyássy Panni is ekkor tettek fogadalmat. Ezután elkezdődtek a regös foglalkozások. Az ebéd, amely a tábori főszakács: Parragné Beja Ági és segítői: Mátyássy Panni és Leó munkáját dicsérte, tényleg kiérdemelte az ebéd nevet. Hot-dog-ot, hamburgert, és lángost lehetett kapni a „McNimród” étteremben. Délután Budai Ilona tanított népdalokat és mesélt meséket, majd Szerencsés Zsolt atya misét celebrált.

15-e furcsán indult. Már az ébresztő is szokatlan volt. Petárdák „zöreje”, dobpergés, kiabálás, egy szóval: lázadás. A reggeli torna alól az összekötözött vezetőkön kívül mindenki fölmentést kapott. Szolgálatadás versike nélkül, laza demokrácia, rover-uralom. Táborvezető: vitéz Balogh András. A sátorszemle elhalasztva. Közös reggeli a Fő téren. Sorscsapás. Nem lehetett tovább titkolni: tombol a pestisjárvány, ki kellett üríteni Vízivárost. Egyesével indult el mindenki (a lányok – kevésbé betegek – kettesével). Délután egy óráig kellett várnunk az ivóvíz tisztulására, csupán akkor lehetett visszatérni a táborba. Eközben Győry Dorka és Jobbágyi Gabi megakadályoztak egy mezőtűzet. Este disco volt, végül a kiűzött vezetők visszaérkezvén a táborba, a két lázadó fiú rover-őrs (Sólyom, Cinege) kiűzetett a „paradicsomból”. Másnap

¹⁶ Az eseményeket az „Éljen a cserkészlet! A 320. Nimród cserkészcsapat évkönyve. 1994.” alapján ismertetjük.

számháború folyt a vízivárosi polgárok és a lázadók között. A Bajóti Öreg-kövön bújtak el a lázadók. Sajnos a játék balesetbe torkollott, így nem tudtuk befejezni. (Kerényi Csaba leesett egy szikláról. Jobb csuklója eltörött.) Az utolsó napon este záró tábortűznél minden őr bemutatatta: mi történt a táborban, majd ima után búcsúzóul gyertyával körüljártuk a tábor.

Ami a vezetőképzést illeti, a nyáron Péchy Orsi a központi őrvezetőképző táborban őrvezetői, Sergyán Szabolcs, Koltai András és Czakó Márton pedig az Edöcsény András vezette táborban (kiképzőként ott voltak Farkas Tamás és Kopácsi Zoli is) segédtszti képesítést szereztek.

6. Hogyan tovább? (1994-1995)

Az 1994/95-ös év az újabb jól sikerült tábornak köszönhetően lendületesen indult. Szeptemberben a Világtakarítási Nap egyik helyszínének rendezői voltunk, az év során pedig rendszeres (és gyakran a legnagyobb létszámú) résztvevőivé váltunk a természetvédelmi programoknak. Novemberben a csapat egyharmada nagyszerű regőstapasztalatokat szerzett a SZER-en, decemberben pedig a roverjelölt lányok és fiúk meseerdőt rendeztek a kiscserkészeknek, melynek során *rap*-elt a Mikulás... Az erdei karácsonyra való felkészülést csapatunk adventi lelkigyakorlatos napja is segítette, melynek előadásait Beer Miklós atyának köszönhattük.

Eközben Noszter Pista bá a legnagyobb kitüntetésben részesült. Cserkészélete és jó munkája elismeréseként – Mócsai Gábor plébános atya kérésére – II. János Pál pápai áldását küldte számára. Az erről szóló okiratot december 26-án, az esti szentmise után tartott ünnepség keretében Paskai László bíboros prímás nyújtotta át.¹⁷ A cserkészév hoszútávon talán legfontosabb eseménye mégis az volt, hogy február 18-án Pista bácsi átadta Sergyán Szabolcsnak a csapat parancsnokságát. A régi parancsnok 83, az új 22 éves: reméljük, ez a nagy váltás azt jelenti, hogy a magyar cserkészlet és a Nimród cserkészcsapat is (újból) nagykorú lett, a saját lábára állt. Ami eddig történt, az csak a kezdet volt; a jövő még előttünk áll, a mi kezünkben van.

A cserkészlet nem szól másról, mint arról, hogy megpróbáljuk bevezetni a gyerekeket az élet nagy kalandos játékába; egy szeretetben és szolgálatban eltöltött életbe, amelyet mi magunk is teljes szívvel élni szeretnénk. Vagy talán ők vezetnek minket? Nem tudjuk. Hinnünk kell abban, hogy amikor lassanként közelebb kerülünk a Bi-Pi által megálmodott cserkészideálhoz, akkor ahhoz kerülünk közelebb, Aki – mint Olave, Bi-Pi felesége mondta – „*őriz és vezet minket egész életünkön át*”.

¹⁷ *Vezetők Lapja* XXX/1. (1995. jan.) 13. o.

Függelék

A Nimród cserkészcsapat táborozásai

<i>idő</i>	<i>hely</i>	<i>táborparancsnok</i>
1925	Alcsút	Czeiner László
1926	I. Nemzeti Nagytábor (Megyer)	Sík Sándor (Bán Alfonz)
1927	Porva	Czeiner László
1928	Kisoroszi	Czeiner László
1929	Soponya	Czeiner László
1930	Kuncspusztá	Czeiner László
1931	Rácalmás	Czeiner László
1932	Szitányi-sziget	Czeiner László
1933	IV. Jamboree (Gödöllő)	Teleki Pál (Czeiner László)
1934	Káloz	Czeiner László
1947	Tiszazug	Noszter István
1948	Balatonakali	Noszter István
1990. júl. 8-17.	Csobánka-Szentkút	Morva Gábor
1990. júl. 10-18.	Gyenesdiás	Ráth Györgyné (Ferenczi Márta)
1991. júl. 5-10.	Királyrét, övvk-tábor	Parragh Gábor
1991. júl. 12-22.	Királyrét	Parragh Gábor
1991. júl. 31-aug. 4.	Verőce	Pogány Anikó
1992. júl. 8-18.	Dömörkapu	Füszfás Balázs
1993. júl. 4-15.	Döbrönte	Farkas Tamás
1994. aug. 8-18.	Péliföldszentkereszt	Parragh Gábor

Az első csapattörténet (1925-1930)

A csapatot 1925-ben 19 lelkes ifjú alapította, akik már azelőtt is voltak cserkészek, s tovább akartak dolgozni a hófehér lilomos zászló alatt. Szövetségi engedéllyel még az évben Alcsúton táboroztak. Ez a csapatnak első, a résztvevőknek azonban második-harmadik tábora volt. A Nemzeti Nagytáborban csak kevesen vettek részt, de így is iparkodtak azt tudásuk gyarapítására minél jobban fölhasználni. Belső munkájuk próbaköve az 1927-es zirci tábor, hol a jó cisztercita atyáknak teljes megelégedésüket és cserkészeti iránti szeretetüket vívták ki. A következő évben megalakult öreg rajuk. Szervezőtestületüktől kapott új, nagyobb helyiségük otthonná varázsolása főleg már az ő munkájuk eredménye. Fejlődést jelentett az 1928-as tábor Kisoroszi mellett, itt már 30 cserkészfiú tábortűzi nótájára hallgatták Visegrád nagy múltú romjai. Az itt véghezvitt életmentésért kapta a csapat 4 tagja a Főcserkész úrtól a „Jó munkáért” életmentő kitüntetést. Czeiner László pk. úr irányítása mellett, ki alakulása óta vezeti a csapatot, tovább folytatják munkájukat a cserkészeti nemes célja felé.

FORRÁS: *Almanach az I. (budapesti) cserkészkerület munkájáról.* Szerk.: CZOCH József és PIROVSZKY Lajos. MCSSZ I. kerülete, Bp., 1930. [OSZK: P 10.398]